وروستی ارمان

ناول

رفیع الله روشن

وروستی ارمان

(ناول)

لیکوال:

رفیع الله روشن

۱۳۹۴ل کال

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وروستی ارمان

لیکوال: رفیع الله روښن

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

ډیزاین: فداحسین

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپوار: دویم

لیکوال د خپرونو لړ: (۶)

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۰۶)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

ډالۍ

ټولو هغو ناول لیکونکو ته چې د ناول لوستلو او
ښکلیو الفاظو او تورو یې ما ته هم د ناول په نامه
دیوه جونګ د لیکلو ځواک راکړ او خپلې
سپوږمۍ ته چې د خپلې مینې د نړۍ په راڼه اسمان
کې له ستورو یې راته قندیلونه جوړول له خیال
سره غاړې وېستم او دغه ناول یې تاسو لپاره را
باندې اماده کړ.

څوټکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلي نامه چې دنيا ، اخرت ،ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړل اوبيايې ددې لوېې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو انسان مقدم او بهتر وګرځاوه.

قدرمنو او زړه ته راتېرو لوستونکيو ،پوهېږم په هره برخه کې چې وي يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد اوپوهې ته ضرورت لري،زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې کړی دی،چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی ،هېڅ زړه نشم کولای چې ستاسو په لاسونه کې د ورستي ارمان ناول باندې يوه کرښه هم وکاږم ځکه چې په خپله مې ليکلی،حتی له بلې ژبې مې هم ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو ورونو اوخويندو پوهېږم تاسو به تردې وړاندې هم ډېر ناولونه ،لنډې

کیسې او داستانونه لوستي وي، ډېرخوند به مو ورځنې اخستی وي او ډېربه یې له ځانه سره اخستي یاست ،ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت لیکل شوي وي، دالفاظوښکلاپکې دومره ډېره وي چې ښځي لوستونکی یوې بلې دنیاته بیایي،دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله دناول او کیسو ډېر مینه وال یم.

زه تاسوته دانه وایم چې ورستی ارمان ناول ددې لپاره ولولۍ چې ډېرخوندور دی اویا هم په ډېره خوږه کیسه راڅرخي مګردا درته وایم چې تاسو ورستی ارمان زما دځان سترې کولو زحمت وښتلواو شپو رڼو سبا کولو ارزیابي کولو لپاره ولولۍ او ارزونه یې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض ګڼم چې دسپین زر میلاد کمپیوټري مطبعې له رئیس ښاغلي وحیدالله مایار څخه دزړه له تله مننه وکړم چې دورستي ارمان دچاپ لګښت یې په غاړه واخیست او ستاسو ترلاسونو یې دررسوه.

دهېواد د ابادۍ او تاسوټولو ته د ښه ژوند په هیله

رفیع الله روشن

پیل:

دملک شېر په اولادونوکې اکرام دخبرې هلک و، هغه له کوچنیوالي زیرک او پُرکاره هلک وو، له زده کړو سره یې بې کچې مینه وه،

دعمر په لحاظ کوچنی وو خو دتجربې او فکر په لحاظ سم بابا و، په کلي کور کې په ټولو ډېر ګران وپه کروندوکې چې به چا ولید نو کوچنی بزګر یې باله، داچې په کور کې یې له مورسره په کارونوکې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او دیوې لور پشان یې دهغې لاسنیوی کاوه، دکلي نجونو به ورته اشپز ویلې، همداچې وبه یې لیده دشوخۍ په ډول به یې پرې غږ وکړ، نن دې څه پاخه کړیدي؟

په دې سره به اکرام غوسه کېده، نجونوته به یې بدې ردې ویلې، ورته ویل به یې شرمېږي نه چې داسې وایۍ؟ خو هغو شوخو جنکیوبه هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست.

یو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانوسره له خپل ولایت څخه سلګونه کیلو متره لرې یوه بل ولایت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ، که څه هم پلار او کورنۍ یې نه پرېښوده، خوبیاهم ولاړ، هغه ولایت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ یې له مخالفینوسره وې، همدالامل وو چې دژوند

دارتیا ورډېروشیانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پیداکېده،خصوصاً صحي اسانتیاوې،په هغه ځای کې به ډاکټر یوناروغ ته،یوه پیچکاري په پنځوس افغانۍ تېروله،یوسیرم په سل اویو عادي پانسمان یې په ۳۰۰افغانۍ کاوه،داچې اکرام ته د پیچکارۍ ،سیرم تېرولو اوپانسمان چل یاد وواوپه کلي کې یې ډېرو ناروغانوسره دډاکټرانوله هدایت وروسته په یادو ضروریاتوکې مرسته کړېوه،یوه ورځ ورته یو ناروغ چې اقتصادي وضع یې هم ښه نه وه،دډاکټرانو له ظلمونو سر وټاکوه، اکرام ورته وویل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشې،زه درته پیچکارۍ کوم،ناروغ همداسې وکړل،څو پیچکارۍ چې اکرام ورته کړې وې،نو ناروغ په خپل کلي کور کې ویلي وو چې دلته یو هلک دی په ډاکټرۍ پوهېږي،خو مزدورۍ ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېرناروغان چې پخوانی ناروغ سلیم به یې مخکې راروان وو ،داکرام خواته د پیچکارۍ یاپانسمان لپاره راتلل.

اخرداشو چې اکرم په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو ،بیابه خلکو کاراومزدورۍ ته نه پرېښود ،ورته ویل یې چې ستا ملګري دخپلې مزدورۍ څومره حق الزحمه اخلي،موږ تاته دهغې دوه برابره درکوو ،ته به کارنکوې.

په دې سره به داکرام ورسره تلليو ټولو ملګرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نو دکلي مشرانو ورته وويل: کوچنی ډاکټرصاحب !که ستا ملګري نه خوابدي کېږي نو ته له دې ځايه مه ځه، تاته موږدلته ډېرې اسانتياوې برابروو ،څنګه چې هغه خلک دځايي ډاکټرانو څخه دېر تنګ شوي وواوټول يې د پلې پرق ته کېنولي وو نو ټولواکرام ته همدا خبره کوله،خو اکرام او ملګرو يې نه ورسره منله ځکه هغه ولايت ډېر ناامنه وو ،هره ورځ به دوه درې مړي ددوی په شاوخواکې موندل کېدل.

داکرام له کلي په تګ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک دېر خفه وو ، کله چې له مزدورۍ راوګرځېدل، په کابل کې ورته يوه دنده پيداشوه،چې دی ډېر ورسره خوشحاله و ،اوس دهغه په کور کې کوچنۍ خويندې دومره را لويې شوې وې چې داکرام پرځای يې دمور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او دکور کارونه يې ورسره سمبالول.

همدارنګه ترده کشرانو وروڼويې له پلار سره سمه همکاري کوله،دی به په مياشت کې يوځل کورته راته،درې څلور ورځې به يې له کورنۍ اوملګروسره تېرې کړې،بېرته به ولاړ.

يوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی،دژمي موسم و هوا ډېره يخه وه، چې راورسېد يوائې مور يې ويښه وه اودخپل ځوی دراتللو لپاره

یې دانګړ دروازې ته کتل،اکرام یې ولید، چې حوېلۍ ته راننوت،دخدای پاک شکر یې اداکړ،ورپورته شوه،ستړې مشې اوښه راغلاست یې ورته وویل ،موریې ډډوډۍ او چایو ورته وویل،خو اکرام انکار وکړ.

نه مورجانې ! نه یې خورم،ستړی شوی یم خوب راځي،جنکۍ هم ویدې دي،نو پرې یې ږده چې خوب وکړي،زه وږی نه یم،ته هم استراحت وکړه،چې ډېره ناوخته ده،دواړه دخوب ځایونوته ولاړل،سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول،داچې اکرام دشپې ناوخته راغلی وو ،نو کوچني ماشومان ټول ویده وو ،په همدې خاطر سهار ټول ورنه را تاو ول، دی یې د مور څنګ ته ناست و ،لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جېب کې یې موبایل وشرنګېد ،دزنګ له راتللو سره یې مور ورته وکتل،په ترخه موسکا یې وویل:

زویه !یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیا یې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې ورنه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.

خوداچې شمېره نوې وه او وېې نه پېژندله، ورته یې وویل، مورې ! کوم بل څوک به وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه

دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې ورکړ،ماشومانوته یې وویل غلي شئ، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو، نور دبندېدوپه حال کې وو چې د تائید تنۍ یې کېکاږله،دهغه عادت و چې چاته به یې زنګ واهه اوکه بل چابه ورته زنګ ووهه نو دخبرو پیل به یې ورسره په سلام کاوه،ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې اویانوراصطلاحات کاروي ،نویې سلام اداکړ،له هغې خوایې ډېرټیټ ،کمزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، ځواب یې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله یې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان یې اخوا دېخواکتل،خودا ښه ووچې خدای یې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ده هم سرپسې ونه ګرځاوه فکر یې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس یې نو چای څښلی وو، ښه یې اشتها صافه وه،له کوټې ووت له حویلې دباندې یې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او زما شمېره دې له کومه کړې؟

اکرام ته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه یې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی.

نجلۍ وویل چالاکي مکوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی،دنجلۍ خبروته یې زړه تنګ شو ورته یې وویل:

وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم یې ورته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو اکرام ځکه نه شوای منلی چې زنګ یې ورته نه وو وهلی اونه یې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل یې خبرې په همدې کشمکش کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه یې ترې واخسته ،خو ژمنه یې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو،ای خدایه !دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه یې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ

يم،له ژمنې سره سم يې زنګ ووهه ورته،خبرې يې بيا هم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر يې ورته وويل يوځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځای يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان يې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان وروپېژانده،نوم يې ورته مريم وښود،ويل يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګي زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وې،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېری ورکشاپونوکې،خوکله يې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې، خوددې په خبروکې يوډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی ورته ښکاره شو،احساس يې ورته درونددد معلومېده.

هغې به اکرام ته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په يو افغاني ټلوېزيون کې يې ديوژورنالېست نوم يې ورته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی،هغه ورته وويل شايد همداسې به وي.

دځه وخت په تېرېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شو چې که ډېرکله به يې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به و لکه ډېريولوشی چې يې ورک کړی وي.

دنجلۍ لخوادورکړل شويو معلوماتو له مخې يې ورپسې پلټنې پيل کړې،دهغه زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو ،هېڅ ارام نه ورته،ويل يې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.

اخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ يې ديوملګري په مرسته پيداکړه، اوټول معلومات يې په لاس راوړل،دهغې دپلار،وروڼو ترونواو نوروخپلوانو نومونه يې يادکړل.

يوه ورځ يې خبرې کولې چې نابېره يې دهغې دورور نوم له خولې ووته،له دې سره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ده ژر ځان ناجانه کړ،هوهغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک،نويې ورته وويل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به موږ پېژنې او زموږکوم نژدې خپلوان يې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهيله کوم راځه چې يوبل هېرکړو، هغه ورته وويل:

ورگوره مریم ! زه نه ستاله خبروسره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم،مګر مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروڼه اونور څوک ندلي ليدلې خوکه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته یې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یم، اوپه هر ډول چې وي ستاپه اړه کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ويل داچې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبرېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زما.

اکرام ورته وویل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.

اکرام مریم ته داخبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه یې څه وايي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و، چې که چېرې دیوښکلي نجلۍ مثال راوړي نو دا پکې نالیدلې یادوي داکرام زړه داګواهي ورکوي چې هغه هم زما پشان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خو د پښتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله یې قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ وه چې مریم ورته وویل داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخه بولم او هېڅ خبره له تا نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درته ووایم.

داکرام په زړه دډار ساړه ننوتل،فون یې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخوهغې تل په ډېر ټیټ اواز خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل

کېدي ،هغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړې يواځې يوه خبره مې درته صحيح نده کړې نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتيا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نه ،نو درته وايم يې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ـښه سمه ده ووايه څه دي؟

ـهغه داچې زمانوم مريم نده ! !

داکرام سر ورباندې وچورلېد ،په فکر يې بوج راغی،د اوربدوزغم يې نه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شو هغې ورباندې نارې کولې خو دی چپ و ،په پنځو مياشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه يې ورته راغله په ډېرې غوصې سره يې ورته وويل،داکوم حماقت دی چې ته يې کوې؟

بېرته يې ورغبرګه کړه هيله کوم،اکرامه !ګوره اول مې درته وويل چې غوصه به نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوږ شه چې څه درته وايم،خواکرام چې خپله غوصه يې نه شوه کنټرول کولای ورته وويل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې يې واورم همدومره بس دی اوکفايت کوي،له نن نه اخواستالپاره اکرام دتل لپاره مړ شو ،خوهغې ويل هيله کوم،اکرامه داته څه وايې څومره ژر د ژوند او مرګ فيصلې کوې داخو شکر دی چې ته دمرګ ملکه نه يې کنه تاخوبه د نيا ټول ساکښان لا ډېر پخوا وژلي وای او اوس به دنيا

کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم یې ورکړ،چې مبایل وربانديي قطع نکړي.

اکرام ورته وویل ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاورته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره یې فون وربانديې بندکړ،قهر یې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پټه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر یې بدلون پیل کړ،په خپلوټولوباورونو یې باوره کېده،دزړه دګرمایش ستنې یې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن یې په دفترکې هم کار خوندورنکړ،هرڅه یې په خپل ځای پرېښودل،اطاق ته ولاړ ګروپ (برق) یې مړ کړ،اوږود وغزېد،هرډول اندېښنې یې مېلمنې شوې،له ځان سره یې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې یې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل یې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟

دهغه په شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو،یوځل یې سرته څنډ ورکړ نه نه ! هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تر هرچا ډېر ګران یم.

دوه ورځې يې زنګ ورته ونه واهه زړه يې نه صبرېده،دربیمه ورځ هغې زنګ ورته وواهه خوده ځواب ورنکړ،هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ويل بس دی نوره دې نه غواړم.

اخر يې ډېر په تنګ کړ،فون يې ورباندې اوکې کړ، له هلوسره يې په کړس وخندل،خونن يې خنداد ينځومياشتومخالفه اوبل شان وه،حيران يې کړ،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښايي،غوسه شو ورته.

-غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې يې.

مريم وويل: هيله کوم اکرامه ! ته ولې داسې کم حوصله يې،زه خوبه ځان له تانه قربان کړم،ته خوزما روح يې ،څنګه دې هېرکړم،دادی هرڅه درته وايم،هيله کوم يوځل خويې دويلو چانس راکړه.

اکرام چې همدايې غوښتل ورته وويل هرڅه چې وايي ووايه ځکه نور نه غواړم ستا دا فريبکاره اواز واورم.

- وګوره اکرامه،زما نوم مريم نه بلکې (زينت) ده،اوهيله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه،تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېرخراب دی،اوداسې دزړه مينه کوونکي اشخاص ډېرکم او په سختۍ پيداکېږي،نو ځکه ما داسې وکړل.

اکرام ورته وويل خو زه به څنګه په تا باور وکړم،تاخوزما ټولې هيلې مړې کړې،زه دې مړ کړم،ستالپاره زما احساس ختم شو،تاخو لماسره ډېره لويه دوکه وکړه ،زينت ورته وويل وګوره ګرانه! دا دوکه نده،ته زماخوښ يې،زه له تاسره مينه کوم،دزړه مينه درسره کوم،ماله نوروخلکوسره هم خبرې کړي دي خو قسم کوم ،چې يوه ته مې هم دمينې اوياساعت تېرولوپه نيت زنګ ندی وهلی اونه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی،ما دلته ډېرو راډيوګانوته په بېلابېلو پرګرانونوکې زنګونه وهلي او له چلونکوسره يې ما خبرې کړي ،خوهغه خبرې تنها په پروګرام کې د سندرې غوښتنې،اوياهم کوم فرمايش پورې محدود دی،که باور نه کوې کومې خبرې چې ما له راډيوګانو سره کړي دي ټولې راسره ثبت دي،که غواړې زه يې په تا داورېدلوکې کومه ستونزه نلرم،هر وخت چې وايې زه اماده يې چې تاته يې واوروم،خو داسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.

اکرام هم ورته وويل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واورم کومې چې تاپه راډيوکې له هلکانو سره کړي دي اوڅه دې ويلي دي،نجلۍ ورسره ومنله،سمه ده وايه د چاپه لاس يې درته واستوم او ځای راته وښايه،اکرام ورته وويل سمه ده زه بيا درته وايم.

هلک له ځانسره کرل رېبل پيل کړل،ښه نو اوس څه وکړم،په دې جلۍ بياهم باور وکړم؟

په همدې کې وو چې مبایل ته یې زنګ راغی،نه یې اوکې کاوه،زړه یې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي،شمېره نابلده وه،بنده شوه،بیا یې زنګ وواهه ده هم اوکې کړ، د یوه نړیوال ټلوېزیوني چینل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده،اکرام ته دګډون بلنه ورکړ شوه، دخپرونې دپړاو یو سرلخوا موضوع روښانه شوه،چې سبا به پرې خبرې کوي،اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.

دشپې لخوا یې زینت ته ټېلیفون وکړ،خو دهغې شمېره بنده وه،مجبور شو چې پیغام ورته پرېږدي،په پیغام کې یې ورته ولیکل:

ـ سلام یو خوستا شمېره په دې ورځوکې ډېره بنده وي،خیر په هرحال،که غواړې چې ما ووینې نو سباسهار له اوونیموبجوتر اتو پورې (S)ټلوېزیون خپرونه وګوره،ددې په خاطر مې درته وویل چې بیابه رانه ګیله کوې چې یوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادی ماخپل مسؤولیت اداکړ.

سباچې زینت له خوبه پاڅېدلې وه،خپل موبایل یې کتلی و،ګوري چې خاموش دی،ژر یې خلاص کړی و،داکرام پیغام یې ولوست،چې اوونیمې بجې په ټلوېزیون کې مېلمه دی.

اکرام خپرونې ته دتللو اماده ګي نیوله چې موبایل ته یې زنګ راغی، بې له کتلو یې اوکې کړ.

بلې !بلې !

سهار پخیر ته مېلمه یې که ټوکې کوې ؟

نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم اوس روان یم.

ښه سمه ده زه له همدا اوس نه (S) چینل نیسم.

ریموټ په خپله ولکه کې اخلم.

زینت ډېره خوشحاله برېښېده، ځکه هغې نن خپل معشوق دلومړي ځل لپاره دټي وي په شیشه لیده، دهغې زړه بې واره ټوپونه وهل، هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله، خو په دې کوټه کې ټي وي هم شته.

کله چې اوونیمي بجې شوې، دخپرونې کوربه دخپرونې دابرخه ،موضوع اومېلمه معرفي کړل،دزینت دواړه سترګې دټي وي پر سکرین نښتې وې چې اکرام پکې راښکاره شو،دکوربه لخوا ورته ښه راغلاست وویل شو، ده هم په خپل وارسره له کوربه او لیدونکیوسره سهار پخیر وکړ،زیاته یې کړه،خپل سلامونه تاسو ته ،دټلوېزیون لیدونکیو اوپه خاصه توګه هغو لیدونکیوته چې همدا اوس زموږ خپرونه ګوري وړاندې کوم.

په زینت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه یوځې او یوځې یې چې همدا یاده کړې وي،له ډېرې خوښۍ یې یوځل له ټلوېزیون نه غېږه را چاپېره کړه،اکرام یې په ټلوېزیون کې دننه ځوځله ښکل کړ،کله

چې خپرونه خلاصه شوه، بېرون ته راووت،فون يې روښانه کړ،له روښانه کېدو سره دزينت زنګ راغی، سلام کلام نه وروسته يې ورته وويل ماشاء الله ګرانه ماويل که ته،يوائې په موبايل کې دومره زړور او با جرئته يې،ته خو په ټلوېزيون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وويل بس کړه بس اوس مې د ډېر صفتونه مه کوه، داراته ووايه چې زماله بدرنګې قوارې خوونه وېرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنګه يې،انسان هېڅکله هم نشي بدرنګه کېدای اوبيازمادزړه دنياخوډېره دليدو وړ او ښکلې ده،پوی شوې؟اوبل داچې ته خو په بين المللي سطحه سلکټ (انتخاب)يې.

خوای !کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مينه دې کړې؟

تاورته وويل هو.

هغه ويل چاسره دې مينه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وويل غلې شه لېونۍ هلته څوک داسې نه وايي.

دزينت خودخپل معشوق دليدو نسبي ارمان پوره شو،مګر داکرام زړه خو هماغه شان دزينت دليدو لپاره تږی وو،چې کله به داګل په سترګووويني،ددې تلوسې ترڅنګ په هغې د بې باورۍ فضا هم يوڅه ځواکمنه وه.

بله ورځ زينت د ښوونځي په کتابخانه کې له خپلې يوې ټولګۍ والې سره د کتابونو په ليدو بوخته وه، چې ټولګۍ والې يې وويل:

اوهووو !! زينت څومره په زړه پورې کتاب مې پيدا کړ، ډېرې ښې کيسې دې پکې، ای ته پوهېږې د کيسو عنوانونه يې ډېر جالب دي.

زينت چې تر دې دمه بلې الماری کې د کتابونو په کتلو بوخته وه، له هغې يې پوښتنه وکړه، څنګه کتاب دی نوم يې څه دی او ليکوال يې څوک دی؟

هغې ورته وويل ليکوال يې اکرام دی او... دلته زينت د هغې خبره ونيوله، څه اکرام !!!؟؟

ملګرې يې په هيجاني ډول وويل هو ولې؟

همدا سې ته راکړه چې زه يې هم ګورم.

هغې کتاب ورکړ مخ اوښت يې وکوت د کتاب پرشا د اکرام يو عکس او ژوند ليک کښل شوی وو، زينت هېڅ باور نشو کولای ،خپلې ټولګۍ والې ته يې وويل دا کتاب خو نن زه له ځانسره وړم، همدا سې يې وکړل، کتاب يې ځانسره کورته يوړ، يو څه يې لوستی وو چې اکرام ته يې د شپې لخوا زنګ وواهه، هغه چې اوکې کړ.

- ښه ښه نو ستا کتاب هم چاپ شوی دی، اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي ويلي؟

تالمانه دومره لویه خبره پټه کړېوه، اوس باید جریمه ورکړي.

ـ ښه سمه ده جریمه درکوم خو،،،،،، حیران و چې په جریمه کې څه ورکړي، ځکه اکرام لپاره اوس اعتماد کول ډېر سخت وو، حیران وو چې څنګه شي ته غاړه کېږدي چې له زنیت څخه دده ګټه پکې ډېره وي
.

بلاخره یې پرېکړه وکړه او په ټیلیفون کې یې ترڅلوېښت دقیقو خبرو وروسته ورته وویل چې داخل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وګورم.

نجلۍ ټکنۍ شوه څنګه به درسره وګورم،تاته خو د پښتنو رسمونه معلوم دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله یواځې له کوره نه یم وتلې،دولس کاله ښوونځی مې په داسې حال کې ویلی چې پلار مې راته ډرېور نیولی وو،سهار به یې له کوره په موټر کې کېنولو ،دمکتب دروازه کې به یې ښکته کړو اوغرمه به یې له مکتب څخه راپورته او په کور کې ښکته کړو ،همداسې نوروځایونوته هم کله تنها نه یم تللې حتماً مې خور یا وربندارګانې راسره وي،نو اوس ته وو ایه چې زه څنګه له تاسره وګورم؟داسې نه چې زه نه غواړم تاووینم، بلکې کولی نشم،هره شېبه مې ستا لیدوته زړه کېږي،خوڅه وکړم چې وخت،حالات دې رانه لرې ساتي.

اکرام ورته وویل ،هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی،زه یوائې دومره پوهېږم چې داځل باید له تاسره وګورم، هرڅنګه چې وي. دجلۍ ژبه غوټه شوه.

هغه نوڅڅڅ څنګه به شي؟

اکرامه! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوې چې دپوره کولو توان یې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم.

اکرام ورته وویل زه نه پوهېږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوې؟

دهغې اواز بند شو،ده وربانديې څو نارې وکړې.

زینت !هلو اورې زینت !؟خوله هغې خوا ځواب نه راته پوه شو چې خبرې ترې هېرې شوې.

ښه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیابه خبرې وکړو.

شل پنځه ویشت دقیقې وروسته زینت بیا زنګ وواهه،په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وګرځوي.

ـګوره اکرامه !هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماڅخه دهغه مضمون،ازموینه اخلې چې مایې لا پاڼه هم نده بېرته کړې؟

اکرام ورغبرګه کړه، ګرانې ژوند ټول امتحان دی، اویوائې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.

زينت ويل خو ،اکرام يې خبره قطع کړه.

- خو مو نشته، که نورې خبرې لرې مهرباني وکړه او که نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه، انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم.

اوففف اکرامه ! ولې مې زړه چوې؟

دفون د قطع کولو په وخت کې اکرام ته ورياد شول چې نن خو مې قرض هم ترې وانه خيست.

له ډېره وخت راهيسې دا دهغې دنده وه چې دخدای پامانۍ په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ ځلې I love you وايي.

ژر يې پرې اواز وکړ:زما قرض خوراکړه.

- نشته،نن يې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوې.

- وګوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لري،ووايه ژر کوه که يې ونه وايې نوبيا کار خوند نه راکوي او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.

زينت وويل نن مې زړه ډېر خفه دی ، نه شم ويلې.

خو اکرام جدي و ،بس چې وه يې نه وايې زه هم موبايل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.

- يو خو ته څومره شله يې اکرامه !

- ښه هه I love you,I love you,I love you امور شوې؟

ـ اوهو نو دومره چالاکه؟

ـ بس هو !

فون یې بند کړ، اکرام له ځانسره وخندل، دهغې دې نازونو به ډېر خوند ورکاوه.

دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام دتللو وخت را ورسېد ،خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې،شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته دلیدوشرط ایښی وو ، نو ځکه به یې ډېرکله خبروته زړه نه ښه کاوه ،که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمانه یادول اوکه بله یې ویل ناروغه یم ،هغه هم دمسج له لیارې.

ماسپښین اکرام دکور په لور وخوځېد ،دهغوی کورته له کابل څخه زیات اوکم ۱۵۰کیلومټره لاره وه،دشپې ناوخته کورته ورسېد ،سباورځ یې له کورنۍ او ځینو دوستانوسره تېره کړه،په دې ورځ یې هېڅ زنګ ورته ونه واهه دشپې یې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل ،تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و ،له زینت سره یې خبرې ونه شوې.

شپه تېره شوه سهار یې ورته فون وکړ شمېره یې بنده وه،څوڅوځله یې ډایل کړه خو هماغه یو ځواب یې ترلاسه کاوه.

ـ کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړيکه ورسره ټينګه کړئ،له ساحې څخه وتلې او يا ګل دی.

ډېر په قهر شو.

ـ ښه نوته اوس دې جلۍ ته وګوره چې ماسره داسې دوکې کوې،زما خو له اول نه په دې زړه غل و ، خير زه هم ورته نه يم معلوم،تراوسه دې زما مينه لېدلې وه،قهريږې ندی ليدلی،زه به هم ورسره پوه شم،يوځل زه له دې سره خبرې وکړم،دا اوس دومره لويه ښځه شوه چې موبايل بندوي.

له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه،داورځ يې هم په کور کې تېره شوه، بېرون ته هم ونه ووت، په سبايې بېرته دوظيفې په لور وخوځېد.

کابل ته چې ورسېد ، مسج ورته راغی،چې خلاص يې کړ،ليکلي وو:

اکرام جانه ! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زيات غوسه يې اوته په حقه يې،ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته راتلای شي،خو قسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه يوه لحظه هم يواځې له کوره بيرون نه شم وتلای، ګرانه !تاته زما پلار او ورونه معلوم ندي،زما دې ستاپه مينه قسم وي په هماغه شېبه مې وژني.

ته پوهېږې !ستالپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی،ستا پرکتاب ستا لګېدلی انځور مې په خپلو اوښکو څوڅو ځله ووینځه،هغه هم رانه خفه وو د تېرپشان یې راسره خبرې نه کولې، خو ته وو ایه جانه چې ماڅه کړي وای؟

داکرام غوصه نوره هم زیاته شوه، هېڅ ځواب یې ورنکړ.

له ځانسره یې وویل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته ماشوم ښکارم،خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسیند پورې ترې بیایي هلته اوبه هم ورته ښیي خو بېرته یې په وچو شونډو راولي،خیر زه به ستا خوښ شم.

بل مسج یې هم ورته را واستوه، هیله کوم اکرام !ماته یوزنګ ووهه ،زه جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.

بیایې هم ځواب ورنکړ،په غوصه کې وو ویل یې هسې نه داسې څه یې له خولې ووځي چې په اینده ژوند یې بده اغېزه وکړي.

اخر یې چې تنګ کړ،ده هم په پیغام کې ورته ولیکل.

_زه مصروف یم.

خوهغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه یې استول،هیله کوم هیله کوم.

اوف اکرامه ! ته ولې نه پوهېږې زما موبایل کې کارت نشته، کنه ستاپشان کنجوسه نه یم، اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته یې ولېږم او کارت راته راوړي، زنګ راته ووهه، دقیقې دې شمار کړه، چې هرڅو شوې، پیسې یې واخله او یابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبايي په دفتر کې جلسه وه، اکرام ګډون والو ته خبرې کولې، ټولوته یې وویل هیله کوم، موبایلونه مو دجلسې تر پایه خاموش کړئ، چې دخبروپه منځ کې ټولوته مزاحمت کوي، په همدې وخت کې داکرام جېب کې دموبایل اواز پورته شو، ډېره بده اغېزه یې ورباندې وکړه، هېڅ یې ونه کاته چې دچاشمېره، همداسې یې په ډېره غوسه سره تڼې زور ونیوله ترڅو مبایل بند شو.

بخښنه یې وغوښته اوپه خبرویې پیل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه، فون یې روښانه کړ، ډېر زنګونه ورته راغلي وو چې تر نیمایي زیات یې دزینت ول، مسجونه یې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنګ وواهه، له اوکې کولو سره زینت ورته وویل:

قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي، داته څه کوې، زما خودې نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟

اکرام ورغبرګه کړه ،نه !داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.

ـ ای اکرامه ! هیله کوم،داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟ ګوره تاته خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وېرېږم،خیر دی، دغوسې مود کې خبرې مه راسره کوه،کنه ته به راته خبرې کوې اوزه به له وېرې مړه یم.

نه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم،زه به هېڅکله تاونه بخښم،ته پوهېږې،زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه هم پوره باور نه شم کولای.

ای لېونیه ! بس کړه کنه !ته ولې نه پوهېږې؟

ایا ستا دا اخر ځل راتګ شو،کورته اونو بیا هېڅکله هم نه راځې؟

دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ، موبایل یې ښه غوږ ته نږدې کړ،ته صبر چې نور څه وایي.

ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه خوستاپه مینه مړه یم،ددنیا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای، هغه دې نه د ي اورېدلي چې عاشق ړوند وي؟

خو ګوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت خبرې د تېروشپو هرې ورځې نه مخالفې وې،سم لکه نن یې چې همدا درس ویلی وي، داسې خوږې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له ځانسره واخست.

خوناڅاپه یې فکر بدل شو، هلکه اکرامه داجلۍ خوبه هسې ستا دخوشحاله کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځانسره فکر کړی وي چې راشه چل ورباندې وکړه خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه ورکړه، چې راشي بیابه کوم چل ورسره وکړې.

- نه نه زه یې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې ندي اوریدلي؟

لمونځ چې قضاشي بیا اداشي

نه اداکیږي قضاشوي دیدنونه

- وګوره اکرامه ته ولې داسې وایې، هیڅکله په ژوند کې ناهیلی کیږه مه چې ګناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خو زما لومړۍ او وروستۍ مینه یې نوزه څنګه له تاسره داسې کولای شم، او ګوره بیا داسې ونه وایې ښه!

چې درنه خفه کیږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له چل او چل بازۍ نه ډکې وي، هلکانو ته دوکې ورکوي ایا تاته زه په دومره وخت کې معلومه نشوم؟

کله کله خو راته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پیژنم.

دوه درې اوونۍ همدا سې تېرې شوې، اکرام ته بیاڅه کار د دفتر لخوا پیدا شو او باید جلا ل اباد ته تللی وای دوه ورځو کې باید خپل کار خلاص کړي او بېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې یې څه بهانې وکړې او یوه ورځ یې نور هم ورباندې زیاته ومنله، همداچې دفتر نه ووت، له خپلې کورنۍ څخه یې هم مخکې زینت ته زنګ وواهه.

ـ جلۍ ! زه جلال اباد ته در روان یم، ګوره که داڅلي دې راته بهانه وکړه، په هماغه شېبه دې نمبر ډېلېټ کوم، جلۍ هکه پکه شوه، چې داڅه اوري.

ښه سمه ده جان ! ځان به درنه ځار کړم خوتادې الله راولي، داکرام په زړه دخوښۍ ساړه ننوتل، هېڅ پوی نه شوچې جلا ل اباد ته څنګه ورسېده.

هلته له رسېدو سره یې بیا زنګ ورته وواهه، خوورته یې وویل زه دلته کار لرم او ل باید کارونه خلاص کړم، زه اوته به دریمه ورځ ګورو، ته دې پلان جوړ کړه.

زینت ورته وویل ښه نو کوم ځای کې څه وخت او څنګه ګورو ؟

ده ورته وویل وخت او ځای ته وتاکه، هرځای چې تاته اسانه ښکاري، په شوخۍ یې ورته وویل زه خوستاسو کورته هم درتللی شم.

غلی شه اکرامه !زه دې لکه چې ژوندی، نه یمه خوښه چې دلته راځې.

بیا یې ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اوربدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د ورونو او پلار له لاسه وهل خوړل د بر خوند کوي،نو پربږده چې دا خوند خو د اول ځل لپاره وڅکم.

دواړو وخندل،زینت وویل وګوره شوخک ته.

ښه ووایه چې چېرې زما دابدرنګه قواره ګوري؟

خومادرته وویل چې هرځای تاته اسانه وي.

نه ته یې ووایه.

ښه سمه ده بیا به زما دملګري په دفتر کې سره وګورو.

څه؟ ستادملګري په دفترکې !هغه به څه وایي؟

ولې څه به وایي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وایي زه وربانديې پوره باور لرم.

که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې داڅوک ده نوته به ورته څه وایي؟

ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، اوکه ویې هم کړي نو بیا ماته دخبرو هنر یاد دی، ورته وایم چې دا مې همکاره ده اولته

دخپلودوستانو کره راغلې ده ماورڅخه هیله وکړه چې یوځل راسره وګوري.

سمه ده څنګه چې ته وایې خو ماته دعاکوه چې په بهانه جوړولوکې دلومړي ځل لپاره بریالۍ شم، اوله کوره هم دداسې یو چا دلیدولپاره ورشم، چې یواځې دزړه رشته مې ورسره شته،او دلسګونوکلیومتره لرې واټن څخه یواځې ما لیدلې دی.

په دې ورځ اکرام ځینې کارونه وکړل،خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه یې ورته رنګ ووهه.

هلکه اکرامه ته دیوه رسمي سفر لپاره ددفترلخوا سلکټ(انتخاب) شوی یې اوباید ترکیې ته ولاړ شې سهار چې څومره وخته کېږي ځان راورسوه،ترڅودلته دپاسپورټ او ویزې کارونه خلاص کړې چې یواځې درې ورځې لرې.

له ځانسره په غوصه شو،خدای دې ببخ ددفتر هم وباسي او دترکیې هم.

په تندر یې وهم خو کوم بل څوک به یې انتخاب کړی وای کنه، ایا په دې دفتر کې یواځې همدا زه یم چې ښکته مې هم ځغلوي او بره هم؟

دزینت دلیدو لپاره یې غوښتل دفتر ته زنګ ووهي او ورته ووایي چې زه نه ځمه کوم بل څوک وټاکئ بیا یې ویل خو په بل چابه دومره اعتماد نلري کنه.

حیران پاتې وو، چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتګ، دلته کارونه په بېړه کول، له زینت سره دملاقات ژمنه، ترکیې ته تلل، اکرامه !داخوب دی که حقیقت؟

په کور کې یې هېڅ ونه ویل سهار چې لمانځه ته پورته شو، کورنۍ ته یې وویل چې دی باید بېرته ولاړ شي، دشپې یې ورته فون کړی وو، او امکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکیې ته سفر ولري.

هغوی هم ټول حیران شول، داته څه وایې !؟

خو قناعت یې ورکړ، سړک ته ور ښکته شو، ددوی منطقه داسې ځای دی چې دکابل جلال اباد عمومي سړک یې په منځ کې تېرشوی دی اوبل دا چې ددوی کور له سړک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و.

اکرام چې سړک ته راووت نو دریم موټر ورته ودرېده، دکرایې خبره یې ورسره وکړه او وروخوت.

هغه عادت درلود، چې هر سهار له لمانځه ورسته به ویده کېده، که څه هم ښه عادت یې نه وو، خو بیا هم اوس همداسې اموخته شوی وو، نو دموټر د څلور پنځه کیلو متره مزل وروسته خوب وړی و.

همدا چې خوب وړی وو ، نو په خوب کې له زینت سره یوې رنګینې او سرسبزه نړۍ ته د سیل او چکر په نیت ورننوت،کوم ډول انځور یې چې دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ یې له لاسه نیولې او په شریکه یې یوه ښکلې سندره د نریو روانو اوبو په منځ کې زمزمه کوله،شاو خوا شنې لوړې او پاځورې ونې ولاړې وې،له هرې خوا معطره اوخوشګواره هوا راتلله،ده به په زنیت او زینت به په ده اوبه شیندلې،هغه هم حیران وو چې داځای دلته له کومه شو،له ځانسره یې ویل چې داخو افغانستان ندی، نوبیا دابه کوم هېواد وي او دلته زینت له کومه شوه؟

ځان یې ډېرې نېکبخته احساسوه،له هغې سره یې په دې نوې نړۍ کې دمینې او خلوت کیسې کولې،کله چې به یې ډېره شوخي ورسره وکړه زینت به لاس ترې خوشې کړ،منډه به یې کړه بېرته به یې په ناز او کرشمو د اکرام په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به یې کېښناستله او ورته به یې ویل؟

ـ ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راولې؟

زما خو په کور کې زړه ډېر تنګ شوی دی،هله ژرکوه ژمنه راسره وکړه چې نوره به مې هر وخت راولې،دلاس پړک هم وکړه.

اکرام دمینې په سمندر کې دومره عُمق ته ښکته شوی وو چې ورڅخه راوتل یې ډېر اسان نه ول،دزینت ښکلې او حسین رُخسار داسې په

خپلو جلووکې له ځانسره جذب کړی وو چې خبرې،یې ورنه هېرې کړې وې،زينت ورته خبرې کولې خوده يې يوائې مخ او سترګوته کتل.

اخر يې سر ورته په زنګون کېښود.

ښه نو اوس ځومره راته ګورې بس دی کنه خبرې راسره وکړه.

خواکرام بياهم دهغې خبرې نه اورېدې،دومره مصروف ولکه ځوک چې دېر يو جالب او دليدو وړ فلم دټلوېزيون په پرده ګوري او دلوبغاړو حرکات ځاري همداسې يې په مخ کې ورک وو ،زينت ته الله پاک يوبل ډول جوړښت ورکړی و.

ډېروخت وروسته يې لاس اوچت کړ او داکرام په مخ يې کېښود ،په مينه ناک انداز يې ورته وويل:

اکرامه !

ته ولې لماسره خبرې نه کوې؟

هغه بياهم هماغه حالت کې و ،چې زينت ورته جړک ورکړ.

اکراااامه !

اکرام لکه وېرېدلی چې وي ژر يې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په وېښتانويې لاس کش کړ،ګرانې خبرې درسره کوم،ته خو لږ صبروکړه چې زه خودرته په کتلو موړ شم،بيابه ويل هم وکړم خو ته ولې داسې

یو ناڅاپه په ماباندې غږ کوې ودې وېرولم،له دې سره زینت دمستې اسپې پشان شنها وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه کې په سوک وواهه،ورته ویې ویل:

نو زه څه خبره وم چې ته دومره ډارن یې ،له دې سره دواړو بیا ښه زیاَت وخندل اکرام بیا دهغې سترګوته کتل ورته ویې ویل: زینت ! ته په واقعیت سره ډېره ښکلې یې.

زینت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور یې وویل:

کاش چې زه همدومره ښکلې خو وای.

اکرام ورته وویل:

ـ لېونۍ ته څه خبره یې زه خو وایم چې هسې خلک وایي چې په نړۍ کې تر یوسف (ع) نورڅوک ډېر ښایسته نه شته.

خوزه بیا وایم چې په نړۍ کې به ترتا بل څوک ښکلی نه وي،ته دنړۍ دټولو ښکلیو سرداره یې.

ـ غلی شه اکرامه،اوس ریشخند مه راباندې کوه.

دهغې له دې خبرې سره یې لاسونه ترې چاپېرکړل،دومره ټینګه یې ونیوله چې رپ یې هم نشو ورنه خوړلی،په سترګو یې ورته لاس کېښود او په شونډو یې خوله ورښکته کړه،زینت ،ورېږدېده ،دهغه تر ورغوي لاندې یې سترګې سره وزبېښلې ، خو داکرام ممانعت یې

ونکړ، همدا چې شونډې یې دهغې له نازکو شونډو سره ولګېدې یو وپړوونکي درز یې دمینې په نړۍ قیامت برپاکړ.

رنګینه دنیا،ښکلې نظارې،په ښکلیواو نازکو لباسونوکې تنکۍ زینت داهرڅه یې ورځخه واخستل.

نور نواکرام پوی شوی نه دی، چې څه وشول اوپه کوم ځای کې دی.

له دې وروسته نو یوې بلې نړۍ ته ور داخل شو، چې هلته په رښتیا یو قیامت وو ،دمخلوقاتو هېڅ اندازه نه کېده، جنت اودوزخ دواړه ورته ښکاره کېدل،رښتیاهم ټول خلک له ډېره هیبته تر ستوني په خولوکې ډوب ول،دیوه هم په ځان کې لباسونه نه ول،خو یوه هم دبل شرمګاه ته نه کتل،په دې نړۍ کې،داسې ځورونکي حالت سره اکرام مخ شو ،چې څوځوځله یې مړ اوبېرته ژوندی کړ.

خوکله هم اکرام سره دحساب کتاب کولونوبت ورنغی،دی لکه دنورو لایتناهي مخلوقاتوپه څېر له هیبته په زړه چاودون کې ولاړ وو،چې اوس به یې نوبت راځي ، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ رانغی،په دومره مخلوقاتوکې اکرام ډېر ناهیلی وواوباید همداسې وای،ځکه چې هلته ځان په ځان سودا ده،ورور دورور له پېژنګلوی څخه انکار کوي او پلار دځوی،څوځوځله یې د تېښتې هڅه وکړه،منډې به یې واخستې ،خوکه هرڅومره مزل به یې وکړ،بیابه هم دحشرله میدان څخه نه شو وتلی،منډو ،تږو او هلو ځلو یې هېڅ ځای نه نیوه.

یو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول،فکر کېږي چې اکرام به سترګې غړولي وي،خولاهم مطمئین نه وو ،بیاورته ټوله نندار ه خوب ښکاره شوه،څوځله یې هڅه وکړه چې سترګې پرانیزي خو ناکام به شو ،خوبیایې هم خپل کوښښ جاري ساته،داځل یې سترګې تر څو ثانیوپورې غړولې ونیولې،خوبیایوبل حالت ته ورغی.

یو وخت اکرام له خپلو څوملګروسره دجمعې په ورځ دچکر په نیت له دفتر څخه ووت،ملګري یې له ننګرهار څخه راغلي ژورنالېستان ول،دوی غوښتل ښه ډېرسیلونه وکړي نو ځکه پلي ګرځېدل،یووخت په ډېره ګڼه ګوڼه کې اکرام دیوه کوڅه ډب سپي ښکار شو ،دملګرو له جملې یې یوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زیان ور واړوي،خو بریالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.

اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو ،خوکله چې سپی ورپسې منډه کړه،اکرام یواوچت خېز وواهه،له بېهوښۍ راووت،ګوري چې دی په چپرکټ کې پروت اوله ده کشر ورور یې ساحل ورته ترڅنګ ولاړ دی،په یوه نااشنا ځای کې له نویوحالاتوسره تم دی.

داکرام له سترګوغړولوسره ساحل له ډېرې خوشحالۍ په داسې حال کې په مور اواز وکړ چې ژړا او خندا یې له ستوني مکس راووتل.

مورجانې !مورجانې ! اکرام په هوښ راغی.

اکرام په فکر کې شو ،څه !؟

په هوښ راغی؟

څوک په هوښ راغی؟

زه خو له زینت سره وم.

ای ! زینت څه شوه؟

بېرته په فکر کې شو، داڅنګه کېدای شي د هغې ښکلې اورنګینې نرۍ ښخه وتل،دقیامت ورځ لیدل،په هوښ راتلل،عجیبه ده داهرڅه لاڅه معنی لري؟

اکرام په همدې فکرونوکې وو سرېې یوې او بلې خواته ګرځاوه چې مور یې ځان ورباندې ور وغورځاوه،شکر هزاربار شکر،خدایه تانه ډېره مننه،چې ځوی دې راته بېرته را ژوندی کړ،زماخوهېڅ تمه ورته نه وه،چې بیابه ورته ووایم ځویه !ای پاکه ربه ستاډېرشکر اداکوم.

مور یې ډېربدحال کاوه،خو پلار یې چې خپله هم سلګیو نیولی وو او هڅکیو وار نه ورکاوه، هغه یې ونیوله اوداکرام ترڅنګ یې کېنوله،ورته یې وویل:

دا نور ناروغان په عذاب کېږي،ډېره په اوچت اواز غږېدا ورته ښه نده،بس دخدای پاک شکریه اداکړه چې زموږ ځوی یې بېرته زموږ په

شلېدلې ځولۍ کې راته واچوه،په دې وخت کې يې پلار ډېر سخت وژړل له اطاقه بهر ووت،ترڅو يې يوځل بيا مېرمنه چيغې پيل نکړي.

کله چې داکرام مور يوڅه غلې شوه اوساحل له دې ځايه بېرون ووېسته،پلار يې ورغاړې وت،او ښه ډېر يې ورته وژل،دومره يې وژړل چې بې هوښه شو ،خواکرام داهرڅه يو خيال ليده،هرڅه ورته بېخي بدل بدل ښکارېدل،نه ژړا ورتلله،نه خندا ،خودکورنۍ غړي اودوستان يې ليدل چې چاژړل اوچاخندل.

اکرام خبرې نه شوی کولای،کله په هوښ اوکله به بې هوښه شو ،څوساعته وروسته يې مورته اواز وکړ.

ـ مورې ! ومورې !

ژرساحل ورته راغی.

ـ څه وايې؟

ـ په ماڅه شوي،داکوم ځای دی؟

ساحل وويل، هسې لږ ژوبل شوی يې،انشاء الله اوس ښه يې.

اخوادېخوايې وکتل نور ناروغان هم په چپرکټونو پراته وو،پوی شو چې دننگرهارعامې روغتيا روغتون دی،ځای يې ځکه وپېژانده،چې څوځله دمخه هم دلته ياله نورونارو غانوسره اوياهم

په خپله چې ناروغ شوی ونو راغلی و،کله چې یې د اپنډېکس اپرېشن کړی وهم چې په هوښ راغلی همدې واټ کې و.

دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی وو دلته ورسره څو ورځې پایواز و، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد اوخلک ورته اشنا اشنا په نظر ورغلل.

ساحل ته یې وویل:

-زه کاملاً په خبره پوهېږم او ښه یم ته ووایه چې څه شوي؟

هغه ورته وویل،ډېرې خبرې درته ښې نه دي،ډاکټران غوسه کېږي وایي چې خبرې مه ورسره کوئ چې ستونزه ورته پیداکېږي،داچې ته تازه له انستېزۍ (بې هوښۍ)نه راوتی یې نو په رښتیاهم باید ډېرې خبرې ونکړې.

اکرام بیاهم نه منله،یواځې خپله خبره یې تکراروله چې،ووایه څه شوي،کنه چیغې به ووهم.

اخریې ساحل مجبورکړ چې هرڅه ورته ووایي.

ورته یې وویل:

ددوشنبې په ورځ کله چې ته کابل ته تللې،ستاسوموټر په سروبي ولسوالۍ کې ټکر وکړ،ته او دوه نور نفریې د سروبي ولسوالۍ په

روغتون کې له لومړنیو مرستو وروسته دلته راوړي وئ،چې بیا موږ ته له روغتون څخه خبر راکړ شو.

ـ اوه زما خدایه داڅه اورم.

ـ ښه نو ته چې وایې موږ ددوشنبې په ورځ ټکر وکړ،خیر بیانن دڅه شي ورځ ده؟

ـ نن دجمعې ورځ ده.

ـ څه دجمعې؟

ـ هو.

ـ یعنې زما نن پنځمه ورځ ده دلته؟

ـ هو.

ـ ښه زما مبایل چېرې دی؟

ـ ساحل وویل، ستادجېب بټوه او کارتونه موږ ته دلته راکړل شول،خو مبایل، ستابیک اونور څه نه ول،بس غم یې مه کوه،مبایل دې اور واخلي،شکر چې ته ښه شوې.

ـ ښه نو اوس ته باید ارام وکړې،یوه خبره به هم نه کوې،ځکه بیا ډاکټران موږ ته غوسه کوي، ستاسرغټه ضربه خوړلې،که ته ډېرې خبرې وکړې،کېدای شي چې زیان درته ورسوي،نوهڅه وکړه چې

یوائځې ارام وکړې،که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه،زه پوهېږم هرڅه درته اماده کوم،پوی شوې؟

اکرام له ځانسره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه،خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبروکې ده ،هغه به څنګه وي،څه به وربانديې داپېنځه ورځې تېرشوي وي،داڅه شوي زه خوحیران یم،ایا داهرڅه به ربښتیاوي؟

داخبره یې له ځانسره پټه وکړه،ترڅويې ساحل وانه وري. ډاکټر راغی،په سیرم کې یې ورته یو امپول ګډاو چالان یې کړ،څودقیقې وروسته یې خوب وروست،همداسې ویده شو،خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې ګیلې کولې،حتی تر دې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي،هغې ورته ویل:

تازه هېره کړې یم،ستاټولې وعدې په دروغووې،تا لماسره هېڅ وخت مینه نده کړې،هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې خومره سوګندونه ورته وکړل،هېڅ یې راضي نه شوه کړای،په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چیغې وکړې،مګر ځای یې ونه نیوه،په خوب کې یې ورپسې منډه کړه،چې په دې وخت کې راویښ شو،سریې ډېر شدید درد نیولی وو،ماغزه یې همداسې پړکېدل،اوف اوف یې پیل کړل.

پلاریږ ډاکتر راوغوښت،هغه سیرم بند کړ،په کنول کې یې درد یوه پیچکاري تېره کړه، څوشېبې وروسته یې درد ارام شو.

درد یې چې ارام شو،ساحل ته یې وویل،هلکه ماته یو مبایل او سیمکارت واخله،خوهغه یې خبره رد کړه ویې ویل،نه هېڅکله هم نه ته دخبرو کولو اجازه نلري،ایا څوشېبې غلی نه شې پاتې کېدای؟ته وګوره دانور هم ناروغان دي کنه یواځې ته داسې یې.

یاره دوی خویوهم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وایي دوی هماغه شان کوي.

اکرام په غوسه شو ،غلی شه!ماچې څه وویل هماغسې وکړه اوبس،زه غواړم خپلو همکارانو سره خبرې وکړم.

ساحل وویل: ته ولې نه پوهېږې؟

همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول،هغوی خبر شوي دي،کله چې ستا فون دوه ورځې بندو، هغوی زما موبایل ته زنګ وواهه،ماورته ټول جریان وwایه،ډېر خفه ول،بیا راغلل ته یې ولیدې،بېرته ولاړل.

خواکرام بیاهم دمبایل غوښتنه کوله،داځل نو هغه هم جدي شو.

ته ولې په خبره نه پوهېږي وایم تاته خبرې کول ښه نه دي،سر دې ډېر شدید ټپي دی آن مغزوته دې صدمه رسېدلې ،غلی شه اوکنه نه غلی

کېږي نو ډاکټر ته وايم چې د بېهوښۍ پيچکاري درته وکړي چې يو ځل ارام شې.

په دې ورځ يې هم مبايل ورته وانه خست.

سبا چې کله د ډاکټرانو د وېزېټ (ليدنو) وخت خلاص شو، بيا يې ساحل ته وويل، هلکه ماته موبايل ضرور دی ګوره.

پوی شو چې ساحل بيا هم خپله پرېکړه له ځانسره ساتلې ده، نو يې په خپلو خبرو کې سست والی راوست، هيله کوم، ساحله، ته ولې نه پوهېږې، خو دومره بايد پوی شې چې، موبايل ماته ډېر سکون او ارام راکولی شي.

اخر يې اړ کړ چې ورته وايې خلې، له مور او پلاره يې پټ ورته مبايل راوړ، ور يې کړ.

کله چې يې ورته مبايل واخست، اوس ورته د خبرو کولو چانس نه پيدا کېږي، هره شېبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول، هغه وخت ته په تمه وو چې مريضان يوا ځې پاتې شي او پايوازان ټول وباسي.

همدا چې ټول ووتل د زينت شمېره يې ډايله کړه، ډېر اوږود زنګ ورغی، خو ځواب يې ورنکړ، بيا يې ډايل کړ، هغې بې ځواب ورنکړ، پوه شو چې زينت نا پېژانده شمېره نه اوکې کوي، ژر يې ورته مسج وليکه.

ـ ځواب راکړه، زینت ! زه یم اکرام.

همدا چې زینت د اکرام استول شوی مسج ولوست،فون یې ورته وکړ.

اکرام ژر اوکې کړ.

ـبلې ګرانې !

ـبلې جان خلک همدا سې کوې؟

زینت غوښتل د هرڅه وواییې خو اکرام یې خبرې قطع کړې،ورته ویې ویل:

اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟

په خبره یې پوهه کړه، چې د برې خبرې نه شم کولای،په روغتون کې یم.

د زینت له خولې بې اختیاره چیغه ووته.

نااا !هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.

ـ ولې په تاڅه شوي،ژر ووایه چې زړه مې چوي،اوپه کوم روغتون کې یې؟

ژر اکرام وربانديٍ اواز وکړ زينت ځانته متوجه اوسه چې څوک دربانديٍ پوی نشي.

هغې ويل ژر راته ووايه چې کوم روغتون کې يې کابل کې که جلال اباد کې؟

اکرام ورته وويل د ننګرهار د عامې روغتيا په روغتون کې يم.

زينت وويل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وويل،نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره ده،ستا راتګ دلته ښه ندی،ستا کورنۍ به هم دربانديٍ شکي شي،خو زينت اړيکه قطع کړه،اکرام حيران شو چې څه وکړي ،خوزينت ورته پيغام وليږه پکې ليکلي يې و: زه کور کې څه بهانه کوم، اوتاته ځان در رسوم،هغه ورته وليکل:

مه راځه،دا ښه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همداسې را روانه شوې وه،اکرام له ځانسره په سوچونو کې سرشوويل يې:

زينت خوپه هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنګ ته راشي،نو زه به خپلې کورنۍ ته څه وايم چې دانجلۍ څوک ده اوزه ورسره څه اړيکه لرم.

هغه هم یوه بهانه جوړه کړه،ساحل ته یې وویل چې د زینت په نوم یوه انجلۍ راځي،په ننګرهار کې زموږ د ولایتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمایي ورته وکړه.

نیم ساعت څلوېښت دقیقې به لا نه وې تېرې شوې ،اکرام د وربانديې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونو کې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ یې هم نه لیدل،ډېر وروسته یې د چپرکټ ښي طرف ته وکتل،ګوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه،له دواړو سترګو یې داوښکو باران اوپه اکرام کې یې ګنډلې وې.

په دې وخت کې یې دشاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکټ ته متوجه ولیدل،زینت دومره په مهارت ټول ځان تر سترګو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل یې ډېر سخت ول،خو اکرام ډېره ژر وپېژندله،همدا چې ورویې کتل، زینت سترګې وزبېښلې اوپه سینه یې را پرېوته،ښه ډېرېې ورته وژړل،ډېرې سلګۍ یې ووهلې، خو اواز یې په سینه او ستوني کې پټ ساته،زینت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه لیدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وویل خورې !

ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس ښېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې نه دي، خو زینت هېڅ نه غلې کېده ددې خونې ټول ناروغان اوپایوازان ورته حیران و ،چې داڅه کیسه ده.

دچپرکټ خواته یې لاندې په رنګه مرمرو کېناستله اوښکې یې
تویولې اکرام یې لاس په لاس کې ونیو اواز یې پرې وکړ.

زینت !ای زینت !

داخلک به څه وایي هیله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا اوسلګۍ نه
شوې کنټرول کولای، ښه ډېر یې وژړل، اوښکې یې وچې کړې

نور یې ورنه په بند بند ستوني پوښتنې پیل کړې.

خوساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکړ، هرڅه یې ورته وویل.

زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.

اکرام ساحل ته وویل، ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را
پرېږده، ورته وایه ډاکټران څوک نه پرېږدي.

ترډېرځنډ وروسته یې زینت ته وویل:

ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشویش کوي.

زینت هم ورسره ومنله، خو هغه پخواني خماري سترګې او هفت رنګه
دایره وي مخ یې خپل خواص له لاسه ورکړي و، سترګې یې داسې
سرې شوې وې تابه ویل پوره لس شپې یې خوب ندی کړی، په سلګیو
کې یې خدای پاماني وکړه اوخپل کورته ولاړه.

اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو، خپل کورته ولاړ.

دمیاشتې په تېرېدوسره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

یوه ورځ اکرام په بابر بڼ کې له څوتنو ملګروسره ناست وو، چې زینت ورته فون وکړ، خوداچې اکرام دملګرو په مخ کې اوداوخت دخبرو لپاره مناسب ونه ګاڼه نو یې ځواب ورنکړ، فون یې قطع کړ.

هغې څو زنګونه ووهل، اکرام بیاهم ځواب ورنکړ، زینت مسج ورته ولیکه، هیله کوم اکرامه !ځواب راکړه، ډېرضرور کار مې درسره دی.

خو اکرام لازمه نه ګڼله، چې په دې وخت کې دې ورسره خبرې وکړې، هغه ویل چې دشپې لخوابه په اطاق کې په ببغمه زړه ورسره ښې ډېرې خبرې وکړي ویل یې دالېونۍ هروخت همداسې کوي کله چې ځواب ورنکړم، نوبیا سل رنګه بهانې او چلونه کوي، ترڅو ځواب ورکړم.

مازیګر چې کله خپل اطاق ته راغی زنګ یې ورته وواهه، ډېره خفه وه، ویل یې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.

اکرام ورته وویل، خیر دی ګرانې ملګري راسره وو، خو زینت ډېره خفه وه، اخر اکرام ورته وویل بس چې ته ډېره خفه یې دادی زه درنه

بخښنه غواړم.

-ښه نو اوس ووایه چې څه خبره وه، خیریت خو دی کنه؟

-خاورې په سر خیریت دی.

اکرام پوی شو چې خبره خرابه ده.

- هیله کوم ووایه زما دې تشویش کړ،څه شوي ته خوبه روغه یې کنه؟په کور کې هم ټول ښه دي؟

- هو یو هم بلا ندی وهلی.

- ښه چې ټول ښه دې نو غم مه کوه هرڅه به سم شي.

زینت په قهر سره وویل،هېڅ هم نه سمېږي اکرامه !ته ولې نه پوهېږي بېګاته بیا هغوی راځي.

او داځل زه مطمینه یم چې پلار مې دستمال ورکوي، کوم شپږ وارې راغلل او هرځل یواځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.

- ته پوهېږي اکرامه ! چې زه یواځې خپلې ښنتو نیولې یم،ستونی یې ژړا ونیوه ،خدای دې داښنتوهم په مرګ سپېره کړي،چې هرځل دیوچادمانع کېدو باعث کېږي.

اکرام یې خبره ونیوله نوتاخو ویل چې هغوی به بیارانشي.

اوففف اکرام ! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو ګوره مخکې مې هم درته ویلي او اوس یې هم درته وایم،ښه دې غوږونه خلاص کړه، که چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.

اکرام ورته وویل:

ګوره ګراني زه پوهېږم داډېره سخته ده، چې ته د مور او پلار په مقابل کې ودرېږي او زه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې يادې کړم، په دې خاطر چې له زينت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ يې ورته وويل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنګه هغوی ته دخپل ځان په اړه داخبرې وکړم.

اوتاته خو معلومه ده چې پښتنانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي اوکه نجلۍ ،ښه نو اوس ته ووايه چې زه څه وکړم، ايا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېګاته ستادکورنۍ په وړاندې هغو خلکوته ووايم چې زينت زمامينه او زما ښځه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نيت راشئ ترڅو هغه خپله اينګور جوړه کړئ؟

- نه اکرامه داسې ونکړې،زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې موږ په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرواو بل داچې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تښتېدلې نوم راباندې کېږدي او ګوره ګرانه ددې هرڅه ترڅنګ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصيت،عزت او نوم اونښان ته دې هم څوک په ټيټه سترګه وګوري اوپه ټولنه کې دې په يوه بد نوم ياد شې.

-ښه نو ته ووايه زه څه وکړم ته چې څه وايې زه همغه شان کوم.

-بس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوې خو خبر مې کړې، موبايل يې بند کړ.

ـ اوف خدایه داڅه په مصیبت اوښتی یم، یوپنځه زره دعاګانې خوبه یې له ځانسره کړې وي، چې ای خدایه ته خویې پلار او مور هغو خلکو ته انکاري کړي خو ژر به یې له ځانسره وویل:

زه خو په رښتیا چې احمق یې ښه ! که فرض کړو چې هغو خلکوته یې پلار انکار وکړ ایا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟

نه هېڅکله یې نشم کولای.

داچې اکرام له ولې په دې باوري وچې هغه هېڅکله له زینت سره واده نشي کولای دا یوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته یې هم قناعت نشو ورکولی اونه یې زینت هېرولی شوه.

لاره ورنه ورکه وه، چې اوس څه وکړي.

اکرام په تعویذ ونو او بندونو ډېره عقیده نلرله، خو په دې ورځ دزینت لپاره له ماښام سره له اطاقه ووت، په دې لټه کې شو چې اوس یوڅوک پیدکړي چې له ده سره مرسته وکړي، په پوښتنو ګروېګنو یې یو تعویذ لیکونکی، پیداکړو ژر ژر یې خبره ورسره شریکه کړه، هغه ورته وویل، چې زه دې کار کوم خو پیسې دې مصرف کېږي.

اکرام ورته وویل، څومره روپۍ پرې لګېږي؟ تعویذ لیکونکي ویل شل زره افغانۍ.

داکرام په سترګو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېږي مېږي شو ،له ځانسره یې دتعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.

ششششل زره ! !؟

په مخ یې خوله راغله

په قهر یې تعویذ لیکونکي ته وویل:

ته د انجلۍ ولور غواړې که ماته یوتعویذ لیکې؟

ملا په سړه سینه او لویه حوصله ورته وویل:

- بچو !که دومره اسانه وای اوته دومره باتور یې نوبیا په ماپسې دڅه لپاره راغلی یې؟

- اوف خدایه پاکه ته خورحم وکړې،دانوپه کوم غم کې ایسار شوم،له ماسره خو ټولې په جېب کې دوه زره افغانۍ دي.

نا امیده دتعویذلیکونکي له څنګه پاڅېده، روان شو، تعویذ لیکونکي ورته وویل راځه مراعت به درسره وکړم،زړه مې درباندې دردکوي ځوان یې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.

خیر دی ته ۱۵زره راکړه، بیایې هم خبره ورباندې ښه ونه لګېده،ترې روان شو،نور یې نو نه غوښتل چې یوه خبره هم ور سره وکړي،له ځانسره په خبرو شو.

ته اوس دې احمق ته وګوره،زه ورته دبانک رئیس ښکاره شوم،دخلکوله مجبوریته بده استفاده کوي،ته ورک شې اوستادې تعویذ ورک شي، زه هېڅ ستاسوپه دې کاغذونو عقیده نلرم خوڅه وکړم نن ډېر مجبور یم ،اوبو اخستی یم ځکه زګ ته هم لاس اچوم،که څه هم په دې ښه پوهېږم چې دا زګ مې هېڅ دردنشي دواکولی،خو زړه مې ارام نه کوي او غواړي دخپل ځان دبچ کولو په خاطر له دېرو ستونزوسره په کلکه مقابله وکړي.

ای پاکه ربه ته خو راباندې رحم وکړه،ستاپه بنده ګانوکې خوهېڅ رحم نشته.

زه نوڅه وکړم، داخو ډېره ګرانه شوه،اوس کوم خوا لاړ شم.

له ځانسره لکه لېونی ګړمېده اوراغلې لارې ته مخامخ شو.

چې بیایې د هغه ملا اواز واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشې کولای چې خپله مینه لاسته راوړې،که هرڅومره ورپسې وکړېږي او له هغې سره ځان په غمونو او دردونوکې شریک وښیي،ته حوصله نه لري،نونشي کولای چې خپل مقصد اومنزلت ته رسېږې،خواوس په اکرام دهغو خبروهېڅ اثر نه کاوه،سم لکه دېوال ته چې لګیااوسې.

کله چې اکرام ببېرته راتاو نه شو، تعویذګر وانګېرله چې مړی يې له خولې ووته،نو پسې ور روان شو،لګ لرې یې ودراوه، له مټ نه یې ونیوه، ته خوراشه ګوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه

وي پيدا کړي، ته راشه زه درسره مرسته کوم خير دی يوه انه هم مه راکوه،راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې يې،فکر دې سم کار نه کوي،خدای مکړه داسې کوم کار ونکړې چې هم ستا اوهم دهغې جلۍ په زيان تمام شي.

اکرام يې له ځانسره روان کړ،خپله جادوګري او چشم بندي يې پرې وکړه،دوه درې شوېستونه او يو کاغذ يې ورکړ،ورته يې وويل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې ليکلي دي،ډېره خواري مې ورباندې کړې ده،پوهېږم چې زموږ ټولنه له داشان ستونزوسره ډېره مخ ده،خو ګوره چې دې ته به يوازې سور پوښ نه ورکوې نور چې هر ډول وي پروانکوي،په تلوکې يې ورته وويل اوس ستا خوښه چې هرڅومره شکرانه راکوې،هغه هم ددې په خاطر وايم چې تعويذ دې اثر وکړي،کنه په خدای که به مې يوه روپۍ هم درنه اخستې وه.

دجېب دوه زره روپۍ يې ترې واخستې او درخصتولو په وخت کې يې ورته وويل،ګوره ځوانه تعويذ به په مټ پورې وتړې،او ساختونه يا شوېستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه ګياکې وسوزې انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوښه وي خو ګوره چې بې غوري ونکړې،کار خدای پاک کوي خو موږ اوداتعويذونه يې ورته وسيله ګرځولي يو.

ترټولو جالبه خو داوه چې اکرام بايد ولي تعويذ په مټ پورې وتړي.

اکرام ته يې هيڅ خوند ورنکړ، په چټکۍ ترې روان شو، همدا چې ورسيده ساختونه يې مخې سره وسپړل او د ملا خبرې يې عملي کړې.

دشپې يوولس بجې وې چې دزينت له موبايل څخه ورته پيغام راغی،همدا چې پيغام يې ولوست،موبايل ترې دځمکې په لور حرکت وکړ په ځمکه چې ولګېد ،بېټري يې يوخوا او کوور يې بلې خوا ولاړ،يوه درنه چيغه يې وکړه اوورسره ښه په اوچت اواز يې تعويذ ليکونکي ته په ښکنځلواوبدو ردو پيل وکړ،تعويذ يې هم سمدلا وشکوه لرې يې وغورځوه،ښه ډېرېې وژړل،دڅنګ اطاقونوڅخه يې هم ملګري راغلل،له اکرام څخه يې دپېښې علت وپوښت خوده هيڅ نه ويل،اخر يې کمال ته چې ترټولو ورته اعمادي وو اودزړه هره خبره يې ورسره شريکوله، وويل:

زينت يې بل چاته ورکړه !

هيڅ ځمکې ځای نه ورکاوه، ټول جهان ورباندې اور شو.

ای خدايه ! ته رحم وکړې، چې زينت به په څه حال وي،هغه خوبه مړه شي،زنګ يې ورته وواهه خو ځواب يې ورنکړ، بيا يې شمېره ډايل کړه، په دريم ځل فون بند شو، يوځل يې بياښه وژړل،خوب هم نه ورته.

لکه لېونی،يوځل يې کوټېندته لاس کړ،واسکټ يې واغوست،بس

ځم ورپسې،داسې ونه شوه،په زور وي که په رضا زينت له کوره اوباسم،بيايې دټولو لاس خلاص،زه وګورم چې څوک زما مخې ته راځي اوس نو ددې په قصه کې هم نه يم چې زموږ واده کېږي اوکنه زه دا نجلۍ د بل چا په کور کې نشم زغملی.

که زينت څه ويل اونه يې منله ،دومره به يې ووهم چې په ماکېږي،ملګرويې ورته نصيحتونه کول.

ـ اکرامه غلی شه ،څه له ځانه دې ماشوم جوړ کړی دی،دانو څه پيښې دي چې ته يې کوې،زور خودې ورسره نشته ،خپل پلاريې دی چې وريې کړه وريې کړه.

تاورته کله ويلي وو چې دالور دې ماته راکړه،کومه جرګه دې وراستولې وه اوکه هسې د هوا مرغان له خلکو اخلې؟

حوصله دې پرځای کړه،دادحل لاره نده،کومه چې تا نيولې ده،فکر ارام کړه اوس خو کار شوی دی،ستا دغه کارونه هېڅ ګټه نلري،نودانبه ده چې غلی کېنې.

دهغوی خبرو پرې يوڅه غبزه وکړه، په خپل ځای کې کېناست،ټول ملګري ورنه لاړل ،يواځې کمال ورسره پاتې شو،په دې خاطر چې داهلک څه چل ونکړي.

دوهمه او دریمه ورځ یې زنګ ونه واهه، په څلورمه ورځ پوهنتون ته په لاره وه، چې دزینت موبایل ته زنګ ورغی، له دوه درې زنګونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مګر اواز بدل وو، بلې بلې بلې !خواکرام پرې غږ ونکړ، له هغې خوا اواز بیا راغبرګ شو، هرڅوک چې یاست بل وخت اړیکه ونیسئ، موږ شفاخانه کې یو.

اکرام بیاداسې شو لکه څوک یې چې په سر ښه کلک ګذار ورکړي، دنیا پرې تاوه شوه، له دې خبرې سره یې زړه دومره په اوچت اواز درزا پیل کړه چې په خپلو غوږونو یې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې یې په ملا ډبوي.

څه شفاخانه !په زړه کې یې وویل لکه چې دې کم عقلې څه خاورې ایرې خوړلي.

خیر خیر یې ویل له نیمې لارې راوګرځېد، پښوکې یې زور ختم شو، زړه یې مړشو، سترګو لیدل بس کړل، یوه لوړه ودانۍ وه ترڅنګ یې کېناست، مخې ته یې یوکراچۍ ولاړه وه چې یخې اوبه اوغیر الکولي مشروبات یې پلورل اواز یې ورته وکړ.

وروره یو بوتل اوبه خوراکړه.

وبه یې وڅښلې له پښویې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي یې سوخت شروع کړ، ژبه یې ډېره وچېده، ښایسته څنډوروسته یې ځان کې لږ متره پیداشو، په ډېر زور راپاڅېد، ورو ورو روان شو، هغه لاره چې

له دې ځايه يې هره ورځ په لس دقيقوکې لنډوله،نن يې په پنځه ځلو پښت دقيقوکې ووهله.

همداچې اطاق ته ورسېده، سړه لړې وربانديې راغله،بدن يې لړزه پيل کړه،يخ يې شروع شو،دوه کمپلې يې واغوستې خو زينت يې نېغه سترګوته ولاړه وه، يوځل لکه لېونی کمپلې يې له ځانه وغورځولې،پرېږده چې مړ شم،زه بدبخته.

خلک خودخپلې مينې لپاره ځان قربانوي نوماڅه وکړه،زه به هم خلکوته دخپلې مينې اوبهادرۍ کيسې کوم؟

پکارده چې زهر وخورم،زمامينه دبل چاپه نوم شوه،اوماکمپله اغوستې پروت يم،څومره لانبه ښکارم.

په بيابيايې دزينت شمېره رخ کړه خو چاځواب ورنکړ.

سبالس بجې يې پلارموبايل اوکې کړ،همدا چې بلې يې کړل،اکرام وپوهېده چې دزينت پلارسمندرخان دی،له هغې خوا بيا غږ وشو بلې څوک ياست؟

اکرام ځواب ورکړ:

السلام عليکم کاکا جانه !

وعليکم سلام ستړی مشې،څنګه يې؟

مننه خوشحاله دې اوسې کاکا جانه،کور موودان.

ځان یې ورته د زینت د همصنفۍ وروړ معرفي کړ.

زه حیدر یم د شپنې وروړ هغې راته وویل چې خورجانه یې زینت ناروغه ده، ډېرزنګونه یې ورته وهلي خو ځواب نه ورکوي.

تاسو راته ویلی شئ چې خورجانه اوس څنګه ده؟

سمندرخان ځواب ورکړ:

عزتمندشې بچی! هو دخدای فضل دی اوس رکه روغه ده، خواستراحت کې ده،ډاکټرانوورته ویلي چې ترڅوورځوباید ارام وکړي،تاسوتشویش مه کوئ،شپنې لورته مې ووایه چې اوس یې خورکۍ ببخي جوړه ده.

اکرام بیا وردمخه شو،زه خویې ورته وایم مګر دایې نه مني،که کېدای شي نو یوځل به ورسره خبرې وکړي چې زه دشپنې له جنجاله خلاص شم،ددې به هم زړه صبرشي.

هو ولې نه دومره خوکولی شي چې هغې سره خبرې وکړي،زه به موبایل ورته واستوم.

اواز یې وکړ.

جلوې !وجلوې !

اخوانه دکوچنۍ ماشومې اواز راغی څه وایې بابا !؟

راشه دامبایل دې عمه ته یوسه، چې خورجانه یې ورسره خبرې
کوي.

ماشومې مبایل واخست تر کوټې یې له ځانسره په وړه ژبه زمزمې
کولې.

امه ! ای امه !

هه دا واخله، چادرته زنګ وهلی دی، بابامې وویل چې تاته یې راوړم.

مور یې ورسره ناسته وه ، ویې ویل دانو اوس خبرې کولی
شي، خو دامبایل بند کړی کنه.

مبایل زینت واخست، په غالب ګمان چې سکرین ته به یې نه وي
کتلي، همداسې یې غوږ ته پورته کړی وي، په ډېر ماښچن او له غمه
ډک اواز یې وویل:

بلې سلامالیکم !بلې ستا اواز نه راځي.

مور یې ورته وویل:لورې !ته دې خبرې وکړه زه درته ببرته ژر راځم.

اکرام شکر وویست ښه شو چې داخوولاړه.

له دېخوا اکرام پرې په ډېره ملامته ښه اواز وکړ.

زینت !تاولې داسې وکړل !؟

ایا تا دخپل ژونداوکورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړ؟

زینت ټکان وخوړ چې داخو اکرام ده تشویش یې شو چې له پلار
سره به یې څنګه خبرې شوې وي، په ژړاشوه، فون یې بند کړ، خو اکرام
بیاورته زنګ وواهه، له اوکې کولو سره زینت وویل:

زه اوس روغه جوړه یم، ګرانې ته تشویش مه کوه، زه درته بیا زنګ
وهم.اکرام پوی شو چې بیا یې څنګ ته مور اویاکوم بل څوک راغلل.

زړه یې ښه شو.له ځانسره یې وویل شکر خدایه چې له مرګه دې
وساتله،په همدې وخت کې زینت ورته مسج را واستوه، ته زنګ مه
وهه،چې هره لحظه راسره خلک وي،زه خپله درته فون کوم، اکرام په
دې خبرې سره نور هم ډاډه شو.

دوه درې ورځې اکرام زنګ ونه واهه اونه زینت زنګ وواهه،اخر اکرام
ځان کنټرول نه شو کړای،زنګ یې ورته وواهه،خو دهغې مبایل بند و.

په سبا زینت ورته زنګ وواهه،اول یې ښه ډېر ورته وژړل بیایې ورته
وویل:

اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي اوکه سبا،داکار به حتماً کوم خوتانه
یوه هیله کوم چې خپل ژوند په خپله طریقه پیل کړه زما په فکر کې
نشي،تاته زه په هغه مینه قسم درکوم چې له ما سره یې لرې زما په اړه
به هېڅ تشویش نه کوې،دا سې وانګېره چې ما اوتا هېڅ نه پېژندل.

ـ ګوره ګرانې دادحل لارنده، کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، مور باید تل ،یوائې دځان په اړه فکر ونکړ اودزړه خبره ونه منو،ځکه دېرو خت دزړه خبرې اوفیصلې سمې نه خېژي،هیله کوم ځان هوښیارکړه.

داکرام خبره یې قطع کړه،هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي،خو زه پوهېږم چې زماپه ازل کې یې څه لیکلي دي،تاته خوشحاله ژوند غواړم اوماته دمرګ اوځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوې کوه اکرامه!

ـ وګوره زینت ته ځان پوی کړه،هرڅه به خدای پاک سم کړي،زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستاپه زیان کار نه کوي،ستالپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی،ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ،خپل اوخپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي،بیابه یې دهلک په اړه هراړخېزې څېړنې کړې وي.

ستاپلار اومور خوله د ې خبر نه ول چې زه ا وته مینه کوو،زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره د مینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي اوکېدای شي چې دخپلې پښتونولی په سبب دمرګ ترپولې ستاترڅنګه در ورسېږي،نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړې،زه پوهېږم چې داډېره سخته خبره ده،خو ګوره کوموا شخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي

هغوی همدومره مشقت او دردونه ګاللي اوبیایې دانومونه خپل کړي کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.

زینت جانې !زه هېڅکله هم تانشم هېرولی،ته زما دسترګوتور يې خو اوس هېڅ نشي کېدای،هغه څه چې زما اوستاپه فایده دي هغه ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي،زه به له تاسره په هره ستونزه کې مرسته وکړم،خوته یواځې زمایوه خبره ومنه ګرانې چې هېڅ داسې کارونکړي چې خدای مکړه سبادې کورنۍ ته ستاپه سر څوک پېغور ورکړي.

داسرار اتل دنظم دوه درې کړۍ یې ورته وویلې چې:

داضروري نده ناداني چې هم ستابه کېږي

دقسمتونو فیصلې په اسمانونوشوي

اوته په ځمکه کرښه راکاږي چې دابه کېږي

زه ستادمینې نه منکر نه یم خوڅه وکړمه

خوهغې بیاهم دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې وي،دهغه خبره یې نه منله.

-بس هرڅه چې وي زمانور ژوند ندی پکار،زه بې له تاپه ژوند اور پورې کوم،نه یې غواړم.

ـ څه چې غواړم هغه مرګ دی،نور ته زما په اړه هېڅ اند ېښنه مه کوه.

بلاخره،دوه درې میاشتوکې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په قسمت کې به همدا سې لیکل شوي وو.

دا چې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغویې ورته یوه ورځ وویل ما هم کوژده وکړه.

خونه یې منله ورته یې وویل:

ـ ته دروغ وایې.

اخر یې وربا ندې و منله او قانع یې کړه چې دا خبره رښتیاده.

یوه ورځ زینت اکرام ته په ټېلیفون کې وویل،چې کابل ته دخپلې ترور کره ځي.

اکرام په دې خبره ډېر خوښ شو، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ خوبه یې وګورم، ورته یې وویل:

ښه نو کله به راځې او رښتیا ټوکې کوې که رښتیاوایې؟

زینت ورته وویل رښتیاوایم،زه تاسره دا سې ټوکې لرم؟

دواړو وخندل،بس که دخدای رضاوي اوژوندۍ وم نو بلې اونۍ کې درځم.

زینت په ربنتیا بله اونۍ کابل ته لاړه،هره ورځ به یې له اکرام سره د ترور له لورګانو پټې خبرې کولې،یوه شپه یې دترور یوه لور چې مرسل نومیده په اطاق کې ورسره یوځای وه، اکرام ته یې زنګ وواهه،دټلوېزیون اوز هم پورته وو،خو ددې اواز یې سم نه شو اوریدای،اکرام ورته وویل:

ولې په جګ اواز خبرې نکوې؟

هغې ورته وویل مرسل راسره ده او ویښه ده، په خپل موبایل کې ګیم کوي ځکه په جګ اواز خبرې نه شم کولای.

په دې شپه زینت له اکرام سره څلور شپیته دقیقې خبرې په پسپکو وکړې،خوکله چې ۶۰دقیقې پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات ډول اړیکه قطع شوه ،بیایې زنګ وواهه خو زینت ۴ دقیقې پس ورته وویل:

اکرامه ! لږ صبروکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خیشته پیشته شوم،ساه مې هم تنګه شوه.

دباندې ووتله،دمه یې وکړه،بېرته کوټې ته راغله زنګ یې ورته ووهه.

خوداځل یې خبرې یوځه ډاډه اولوړې وې،ټلوېزیون اوس هم چالان و ،اکرام ورته وویل اوس نوځنګه په لوړ اواز خبرې کوې که مرسل درنه پوښتنه وکړي،څه ورته وایې؟

زینت ورته وویل:

مرسل ویده شوې او دټلوېزیون ترځنګ ده زما اواز نه اوري،که ویخه هم شي، زه یې وینم،بیا فون بندوم.

اکرام ورته وویل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وویل ځنګه؟ دلته خو ډېر بیروبار دی، ځنګه به شي ،ماسره خو تل مرسل او دترور نورې لورګانې مې وي.

اکرام ورته دپېښوریو په اصطلاح وویل:

کېنه مړې !

خو یوه پکې ملګرې کړه، خبره ورسره یاده کړه، ورته ووایه چې دلته مې دکورس استاد دی راځه چې سبایې ځنګ ته ورشو،زه به ددفتر ادرس ردکړم،دواړه راشئ.

زینت ورته وویل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغماني چل پرې وکړم،خوکه بریالۍ شم.

هغه هم ډېره چهارصدوبیسته ده.

اکرام ورته وویل خیر ته خو یوځه وکړه،دومره به هم نه وي که بیاهم ونه شونو ماسره اړیکه ونیسه یوبل چل درته ښایم.

هغې وویل سمه ده،همداسې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي کړمه ښه ده هغه په کابل کې بلده هم ده.

په دې وخت کې اکرام له یوه ټلوېزیون سره دیوې خپرونې د پرډیوسر او پرزېنټر په توګه کار کاوه.

یوه ورځ چې دسبا یې دخپرونې لپاره مېلمانه راوغوښتل ترڅو خپرونې ثبت کړي، دوه مېلمانه یې پیداکړل اوددرېیم په لټه کې وو ،چې زینت ورته فون وکړ.

همدا چې فون یې اوکې کړ،هغې وویل:

اکرامه ! سباته وخت لرې،چې درشم؟

دخوشحالۍ ساړه یې په زړه ورننوتل.

ورته یې وویل:

دانو اوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه ګرانې ته به زما خواته راځې او زه به وخت نلرم؟

خو ګوره چې مرسل هم راسره ده او ای !

هغه ګوره ډېره شوخه هم ده.

اکرام ورته وویل:

پروانکوي، سباته زما دکار دفتر ته راشئ، ټلویزیون ته به موهم بوځم.

ـ نه نه زه هلته نه ځم، خلک به مو ټلویزیون کې وګوري.

اکرام په ټیلیفون کې په لوړ اواز ورته وخندل، نه لېونۍ نه دې وینې.

ـ ښه سمه ده ټوکه مې وکړه، درځو خو چکر به راکوې ګوره !

اکرام ورته وویل سمه ده تادې الله راولي، ځان به درنه ځار کړم.

ـ غلې شه اکرامه ! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې ته ننګرهار ته راتلې، مادرته همدا خبره وکړه او په بله ورځ تاباندې موټر ټکر شو اوس مې، دا خبره هېڅ نه خوښېږي.

ـ ښه سمه ده، ځان درنه نه ځاروم، زه هم دومره باتور نه یم.

سباته یې، له یوې تر درې بجو سټډیو بوک(ریزرف)کړه، مېلمانه یې هم په یوبل پسې وخت کې راوغوښتل.

سهار وختي پورته شولمونځ یې چې وکړ، له چای څښلو دمخه یې کلین شیف اوحمام وکړ، په ځان یې سمه خواري وکړه، نوې درېشي اونېک ټایي یې واغوستل، ښه قېمتي سپرې یې استعمال کړه، لس بجې وې چې زینت زنګ ورته ووهه.

ته چې غوږې پورته کړ، هغې ورته وویل:

ـ عالي جنابه !اوس خودې له دفتره راووځه کنه.

ـ څه راووځم مطلب دې څه دی ؟

ـ ته خو یو ځل راووځه اویا ووایه چې کوم شعبې ته درننوځو ؟

اوچته پاڅېده، دروازه یې خلاصه کړه، ګوري دوه پتلون کړې جنکۍ ،چې په غربي ستایل یې ځانونه جوړ کړي ،ددروازې مخې ته ولاړې دي، زینت تورې عینکې په سترګو او دعمه لور یې مرسل پاس په وښتوکې ټومبلې وې،دواړوته یې،ښه راغلاست ووایه، دفترته یې دننوتلوبلنه ورکړه، داخل ته چې ننوتې،زینت عینکې لرې کړې، لاس یې ورکړ،ترډېره یې داکرام لاس په خپل لاس کې کلک نیولی وو ،اکرام باور درلود ،که مرسل ورسره نه وای نو زینت ښه کلکه غاړه ورکوله، خومرسل یې مخې ته دیوال جوړ وو ،له دې سره تر سترې مشي، وروسته یې مخ مرسل ته واړاوه.

ـ مرسل جان تاسو ښه یاستئ؟

ـ هومننه کوم صیب تاسو څنګه یاست؟

مرسل دزینت په لور مخ واړوه، ورته یې وویل:

ـ زینت جانې !دومره کوچنی او ځوان استاد ؟

ـ زه خو وایم چې ته به یې استاده یې.

هغې ورته وخندل،هو دازما استاد دی،او ویاړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره یې پسې وغزوله، واقعاً چې با استعداده اوباسلیقه ښکاري.

اکرام ورته وویل، خوشحاله اوسې، اغلې مرسل، خو ودې نه ویل چې تاسې په څه بوخته یاست ، زده کړې مو څومره اوپه کومه برخه کې کړې، اوربښتیا ته هم د زینت په شان تنبله یې اوکه څنګه؟

د زینت تندی تریو شو د سترګوپه کونجونوکې یې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ،زه دکابل پوهنتون د ژورنالېزم د پوهنځۍ ددوهم کال محصله یم.

دزینت لکه چې نور داکرام او مرسل په خبرو رخه راغله،په خبروکې یې ورودانګل:

خیر نوزه به ولاړه شم، بس همداتاسو خبرې کوئ.

دربواوړو ښه په لوړ اواز وخندل،اکرام خپلې څوکۍ کې کېناست.

ددفتر مستخدم ته یې چې څنګه هدایت او رهنمایي کړې وه هماغه شان یې کړي و چای یې له څو ډوله کېکونو او بیسکټو سره راوړ.

مرسل وویل ښاغلیه،دې ته هېڅ ضرورت نه و ، خو زینت غلې وه، دشیدو چای پیالوکې واچول شو.

زینت اکرام ته په موسکا سره وویل:

بخښنه غواړم،استاده کولی شم ستاسو له کمپیوټر څخه انټرنیټ ستفاده کړم؟

اکرام ورته وویل هو ولې نه !خولومړی داراته ووایه چې کمپیوټر او انټرنیټ سره دې کله بلدتیا پیدا کړي؟

هغې ورته وویل هغه تاچې داسانه انټرنیټ په نوم کتاب راکړی، کله کله مې د ورور په کمپیوټرکې دهمغې په مرسته کار کوم.

ښه سمه ده راشه مهربانې وکړه.

نجلۍ راغه د اکرام په نوم فولډرته ننوته،دانځورونو په کتلو بوخته شوه،ښایسته څنډ پورې یې وکتل نوره بېرته دمننې په ویلوسره خپلې څوکۍ ته ولاړه.

دغه شان شېبې څومره ژر تېرېږي دومره ژر ۱۲بجې شوې، نور نو باید اکرام ټلویزیون ته تللی وای،دوی ته یې وویل زینت جانې راځئ چې ځوتلویزون ته زه یو دوه خپرونې ثبتوم چې میلمانه مې راغوښتې ،تاسو هم له ځانه سره بیایم اوزه پوهېږم چې دشیدو چای اوبیسکټو مو اشتها خرابه کړه دخپرونو له ثبتولو وروسته به غرمنۍ وخورو.

مرسل وویل نه ښاغلیه ډېره ډېره مننه !

مونږ به درنه ولاړې شو زه هم درسونه وایم ازموینې مې رانږدې دي بس دی تاسو مووليدلی. زينت راته پرون وويل چې دلته مې استاد دی او ډېر راباندې ګران دی یو ځل ورځو.

اکرام ورته ویل ډېرموښه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې ډوډۍ ماسره وخورئ ما زينت ته ويلي زه يو دوه خپروني ثبتوم مېلمانه راځي، اوکه تاسو وايئ نوله مېلمنو بخښنه غواړم، رخصت به يې کړم، مګر تاسو به ډوډۍ راسره خورئ،داحتمي او جبري خبره ده.

زينت غلې ولاړه وه، هېڅ يې نه ويل،اکرام پوهېده چې د زينت په زړه کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل زړه ښه ورته تش کړی وای، خو داکرام لپاره مرسل ډېره په ګټه وه.

مرسل هم ورسره ومنله،دټلوېزيون په طرف روان شول.

موټر راغی درې واړه پکې کېناستل،هلته چې ورسېدل، په دروازه کې د تلاشۍ په وخت کې يې ورته وويل دا دواړه مې مېلمنې دي،د نورو دوه مېلمنو نومونه يې هم ورکړل چې راورسېږي او ستډيو ته يې رهنمايي کړي.

دوی ولاړل،زينت او مرسل يې انتظارخونه کې کېنولې،اکرام لاندې ښکته شو ، ترڅو کېمره مينان،پيدا او ستډيو برابره کړي.

دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه ښکلې نجونې راغلي دي،ترهغې بېرته پاس ور خته دوه نجونې همکارانې یې له مرسل اوزینت ځخه یو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله یې ورسره پېیل کړي وو.

خو دوی ورته دېرې زروړې نه غږېدلې.

یوې همکارې یې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وویل:

اکرام صیب،دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي،خوماشاءالله یوه دبلې نه ښکلې دي.

هغه ورته وویل:

ستاسواو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او دیوال شارو ترمنځ چې وي،دادواړه دېوالي شاروګانې دي اوتاسودونې،نو دونې دشارو بچې،ددېوالي شارو دبچیوپه نسبت ژر په خبرو راځي.

برېښنا او ورېمې په کړس خو زینت او مرسل له ځانسره وخندل،یوبل ته یې معرفي کړي،ورېمې چې دفېشن په نوم یوه خپرونه یې چلوله له زینت هیله وکړه ترڅوورسره یوه خپرونه ثبت کړي،خو هغې انکار وکړ،بیایې مرسل ته وویل هغې هم ونه منله.

په دې کې داکرام نارینه وو همکارانو هم یوه یوه سر راښکاره کاوه.

داکرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس يې بايد خپرونه ثبت کړې وای،زينت او مرسل يې برېښنا او ورمې ته وسپارلې،او خپله له مېلمه سره سټډيو ته ښکته شو، دخپرونې په پنځلسمه دقيقه کې بايد وقفه اخستل شوې وای،همدا چې دوقفې اناونس يې ورکړ،پنځه شپږ جنکۍ،دتخنيک شعبې ته راننوتې، اوس نو داکرام دراډيو دبرخې همکارانې،ځلا ،سُنن،او يُسرا هم ورسره ملګرې شوې وې،کله چې يې دخپرونې اناونس ورکړ اوليدونکيوته يې ښه راغلاست وويل، مېلمه يې مخاطب کړ،خومېلمه چې دوقفې پرمهال،يې دنجونوډله دتخنيک په ځانګه کې وليده،يودوه ترې هېر شول،خبرې ترې ګډې وډې شوې،اکرام تخنيکر،ته اواز وکړ: سټاپ.

نجونو ته يې وويل:

هيله کوم تاسو داځای خالي کړئ،خفه نشئ.

هغوی هم بېرون ووتلې،کله چې خپرونه خلاصه شوه، نومېلمه داکرام يوشاعر ملګری و،اکرام ته يې وويل،برپدر دې ددوی لعنت شي، داځه وو دا؟

هلکه اکرامه !مزې خو تاسو کړې ،مورږ خو هسې وسوځېدو هههههه.

دی يې رخصت کړ،بل مېلمه هم رارسېدلی ووهغه يې هم سټډيوته بوته،خپرونه پيل شوه،چې داځل يواځې زينت دتخنيک په ځانګه کې راښکاره شوه.

اکرام چې ولیده،زینت یوائې وه،نور یې هم ځان روب داب کې کړ،ترڅوزینت ته ځان په خپل کار کې ډېر بریالی وښیي.

هغې هم خواږه خواږه ورکتل،خو اکرام ځکه نه شول ورکتلای،چې له مېلمه سره یې په موضوع خبرې کولې او باید خپلې کمرې ته یې کتلي وای، دوقفې اخستوپه وخت کې یې زینت ته اشاره وکړه،ترڅو سټډیو ته دننه راشي.

دخپرونې تخنیکرچې مصطفی نومېده،زینت یې راوسته،سټډیو کې یې دکمرې شاته په څوکۍ کېنوله،دا خپرونه یې نوښه په مزه ثبت کړه.

دمېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړشي،خو زینت اومرسل چې له یُسرا سره په راډیو روم کې وې، ورپسې ورغی،اواز یې ورته وکړ.

ځلا !

زمامېلمنې را پرېږه چې موږ ځو.

هغوی هم راووتلې،مرتضی چې په ټلوېزیون کې یې دموسیقۍ خپرونه مخکې وړله،له درېیم منزل نه ورته اشارې کولې،ددوی دټلوېزیون سټډیو څمکتلې کې وه.

هرهمکار به یې چې زینت اومرسل ولیده نوخپل کار به ورنه پاتې و.

ځلا وویل:

اکرام صیب،ته څوشېبې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار دی، هغوی په دې کمو شېبوکې دومره خوږې دوستانې شوې وې، چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.

دموبایل شمېرې یې هم سره یوبل ته ورکړې وې.

اکرام انتظارخونه کې وو ،چې څونفره همکارانویې ولید ،مخې سره یې پرې اوازونه پیل کړل.

اکرامه !اکرامه !

داحورې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟

نوید چې ډېر شوخ وو له اکرام نه یې غېږه چاپېره کړه ورته یې وویل:

یاره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه،ته خوډېر وران وختې.

ټولو په یوه اوز وخندل.

اکرام ورته وویل:

غلي شئ خدای دې انصاف درکړي،دامې همصنفیانې دي،غوښتل یې زموږ ټلوېزیون وګوري،چابه یوه پوښتنه کوله،چابله،یوه به ویل اکرامه !

داچېرې ژوند کوي؟

بل به ویل نو دکوم ځای دي؟

شبیر وویل:

ماخو لاتراوسه په پښتنو کې په دا سې سټایل جنکۍ نه وې لیدلې.

نو ریې اکرام له پښتنو تنګ شو.

چې هغوی هم راوختلې، خو اوس هغه زینت او مرسل نه وې کومې چې له اکرام سره راغلې وې.

دهغوی دد فتر ارایشګرې په دوا ړو نوره خواري هم کړې وه.

دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه یې نه ه.

دواړه یې خپلوولاړو همکارانو ته ور وپېژندل.

دا زینت او دا مرسل ده.

زینت او مرسل هغوی ټولو ته د سلام په نیت سرونه وخوځول.

اکرام هغوی ته وویل:

ښه نو هلکانو ! دخدای پامان، موږ پوهنتون ته ځو.

مرسل او زینت له نجونو سره خدای پاماني وکړه او روان شول.

وږمې ورپسې اواز وکړ:

-اکرام صیب دوی به بیا هم کله راولې ښه !

-ښه سمه ده راولم یې.

ددروازې څخه په وتلوکې يې يوې بلې ته لاسونه وخوځول اوداسې يې وويل:

-بای قندولکو !

دد فتر موټر کې کېناستل،راروان شول،موټر يې په شهرنوکې رخصت کړ،دوی يولوکس هوټل ته ننوتل،دغرمې ډوډی يې نږدې درې بجې وخوړه،له ډوډی خوړولو وروسته زينت وويل،استاده ډېره ډېره مننه،نن مې د ژوند تر ټولو له خوښيو ډکه ورځ ده.

کاش هره ورځ همداسې وای.

اکرام د شوخۍ په ډول ورغبرګه کړه.

بس ما سره ګرځه هره ورځ مزې کوه.

مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي،يې څرګنده کړه،ويل يې:

واقعاً نن ښېله ورځ وه.

اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جريان کې څوځله له کوره ورپسې،زنګونه،هم ووهل شو،زينت وويل: چې موږ ځو اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته يې وويل چې پټه ولاړه نشې، هرکله چې تللې ما خبر کړه.

زينت وويل حتماً دې خبروم.

اوس د خدای پامان،زینت لاس ورکړ،او دواړه په چکر چکر روانې شوې.

اکرام ترهغې ورپسې کتل چې له سترګو یې پنا شوې.

کورته چې ورسېدې نو مرسل زنګ ورته وواهه.

سلام اکرام صیب !

ولا ډېر خوند یې وکړ، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو ،موږ کورته راورسېدو.

دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړ:

ـ زه همدا اوس روانه یم ،جلال اباد ته،اکرام ورته وویل دا څه وایې،او ولې داسې یوناڅاپه؟

هغې ورته وویل ورور یې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.

اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس یې امکان نه وو ،خدای پاماني یې ورسره وکړه ،کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته یې داکرام د اطمنان لپاره ورته زنګ وواهه.

دوه ورځې یې خبرې ونکړې، اکرام بیا دخپل زړه له بدې ګواهۍ ډېر تنګ شو ،له ځانسره یې وویل:

حتماً بیاکومې بدمرغۍ بلا دده په لور دقدم ایښودلو نیت کړی دی،له ملګروسره ناستې پاستې هم خوندنه ورکاوه،همدا دلیل وو چې ډېر وخت به ورنه بیل او ځانته ګرځېدده.

سهار چې دفتر ته ولاړ،کمپیوټر یې روښانه کړ،بې له کوم څه کولو یې بېرته بندکړ، ددفترمستخدم غلام ته یې اواز وکړ:

غلام کاکا !

که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه،هغه هم دښه صیب په ویلو سره دچایو دترموز په طرف روان شو،اکرام چې کتابخانې ته ننوت،په الماریوکې په ایښودل شویو کتابونویې نظر تېرکړ،پرته دکتاب راخیستلوڅخه په کوچ کې په چتکۍ سره کېناست،په ښي لاس یې خپل تندی ونیو، دهسک په لور یې وکتل.

ـ ای خدایه!ولې دې زما ژوند دداسې دغمونو او ستونزو په ګردابونوکې ایسار کړی دی،ولې راته یوه دحل لاره نه ښیې،زه به نو ترڅو داسې یم،ای الله یو احسان خورابانديې وکړه،هغه څه راته راکړه چې تایې هر مخلوق ته دورکولو ژمنه کړې،خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.

ای پاکه خدایه ماته مرګ راکړه،زه نور په دې بدرنګه نړۍ نه غواړم قدم کېږدم،دانوڅومره له بدمرغیوډکه دنیاده.

همداسې يې پورته کتل ،له ځانسره يې خبرې کولې چې د کتابخانې دروازه ټک ټک شوه ،ځواب يې ورنکړ.

غلام کاکا دروازه نيمه راخلاصه کړه.

ـصيب ! زه داخل ته راشم؟

ـهوډېروبخښه کاکا

غلام کاکا څه ونه ويل د چايو پياله چې له يو چاکليټ سره په شيشه يي قاب کې اېښودل شوې وه په ميز يې کېښوده او له کتابخانې ووت،اکرام مخ کې اېښی مېز په زوره په سوک وواهه،نږدې وه پياله ترې چپه اولاندې وغورځوي،همداسې يې چپ طرف الماری نه يوکتاب راکش کړ،دامريکايي ليکوال ډيل کارنګي لخوا ليکل شوی (دژوند لار) کتاب وو چې پښتو ته ژباړل شوی وو ،دکتاب دمنځ پاڼې يې پرانيستې،خوکتاب کې ورته د توروپرځای دزينت ښکلې څهره ښکارېده،چې دامهال ډېره غمجنه اوله يودنيا فکرونوسره يې دده سترګوته کتل.

ـاووفف ګرانې دلته هم ته يې؟

بيايي شروع وکړه،زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم،ماته خوهېڅ چل نه راځي،زه څنګه تر تا در ورسېږم.

ای خدایه چې مینه او محبت دې پیدا کاوه نو دا پښتودې ولې ورسره پیدا کوله.

سپینې اوښکې یې په مخ روانې شوې، دازه په څومره سخته ازموینه کې راګیریم، بیا به یې وویل.

په ما پسې بلا چې زینت به څنګه وي ویل یې چې نن سبا یې دواده نېټه هم ټاکل کېږي، چې څه به شوي وي ،دادوه ورځې مې ورسره خبرې هم ندي کړي.

زینت ورته ویلي و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې ګرانې شوې دي ځکه چې ټول دواده په اړه خبرې کوې، څوک دنجلۍ لپاره لباسونه، فرش اوظرف اخلي، څوک دهلک لپاره اوڅوک دمېلمنو په اړه خبرې کوې.

ددې لپاره چې اوس زینت له پخوانه یو څه ښه شوې وه، ناروغي یې هم ښه وه، خسرګنۍ یې هم بیړه کوله چې اینګور ترکوره کړي، خاوند یې هم ډېر ورته وارخطاوو.

اکرام پیاله خولې ته پورته کړه خولایې ورنه غړپ نه وو کړی، چې موبایل یې وشرنګېد ،بېرته یې پیاله له قاب نه اخوا په میز کېښوده ،موبایل یې وکوت ګوري چې د زینت زنګ دی.

دا خو زینت ده، کاش چې بد زیر راته ونه لري، نور یې نو هېڅ توان نلرم.

زړه نازړه یې د تائید تنې کېکاږله.

-ها ګرانې ته څنګه یې؟ !

-زه ښه یم اکرام او ته څنګه یې؟

- هیله کوم له مادا مه پوښته چې څنګه یم،له سترګو مې اورونه الوزي،نه پوهېږم څه وکړم ؟

- هېڅ مه کوه،ته خبريې چې راتلونکې پنجشنبه دواده ورځ وټاکل شوه؟

-ها ؟څه وایې ؟

-رښتیا وایم،بیګاه هغوی راغلي وو ،خبره یې سره وکړه.

اوف زینت ! بس یو اخې همدا زیری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې کله به له تا سره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دلیدو چانس له لاسه ورکوم ،دادی داتیګه دې هم په سر راته ونیوله،اوس یې راباندې راوغورځوه چې ورلاندې شم او ښخي رانه خلاصه شي.

زینت وویل،ولې ته څه فکر کوې چې زه د ېره خوشحاله یم؟ته پوهېږې چې زما زړه له وینوډک دی؟اوبیاخوتاته ماویلي وو کنه چې زه ژوندی نه پاتې کېږم اومرم.

-په دې خاطر چې زینت ته یو څه روحیه ورکړي ورته ویې ویل:

نو څه وکړو ګراني ته وو ایه، تاته خو مې په هغه ورځ هم وویل چې راځه کومه خوابه ولاړ شو، څه وخت وروسته به مشرانوته خبر ورکړو، ګوروبه ورسره چې هرڅه کېدل، خوتا ونه منله.

زینت ورته وویل زه پوهېږم چې ستاخبرې په واک ندي، بس دابه زموږقسمت کې ول، اوس غواړم له تاسره یوځل بیاهم وګورم که بیامړه شم نو هېڅ ارمان به مې په زړه نه وي، زه په دې ښه پوهېږم چې تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي، ځکه په دې وروستیوکې ډېر ژر ژر راغلې اوس به نو په دفترکې هم درته څوک اجازه نه درکوي اوستابهانې به هم نورې خلاصې شوې وي چې هغوی ته یې وکړې.

خوکه ته راشې او زه دې ووینم که بیامړه کېږم هم ځنکدن خوبه مې یوڅه ارام وي.

اکرام ورته غوصه شو.

- ته ولې داسې وایې، ته خوبېخي له ژونده نا امیده یې، خیر دی، خدای پاک خومهربانه دی.

زینت په مات زړه وخندل، هو بېشکه چې مهربانه دی خو په ما اوتا باندې ندی مهربانه.

کنه وګوره ولې یې زمونږ ارمانونه پوره نکړل؟

نو اکرام هیله کوم درنه راشه او زما وروستۍ ارمان پوره کړه.

اکرام ورته وویل بس ته اوس دا خبرې پرېږده زه حتماً درځم، که همدا نن هم راته په دفترکې ځواب راکوي ورته تیار یم، خوستالیدوته به درځم.

-ښه نو کله به راځې؟

-که ستا غمونو ونه وژلم نو د سه شنبې په ورځ درځم.

زینت هم سه شنبه مناسبه ورځ وګڼله ځکه په چهارشنبه کېدای شي دلرې ځایونو مېلمانه راشي.

اکرام ورته وویل ښه سمه ده اوس دې خدای مل شه،زه چې در ورسېدم فون درته کوم دلیدو ځای به وټاکو ،ته په ځان پام کوه.

خدای پامان ګرانه ستادلیدو په هیله.

اکرام سره تنهې زور کړه.

ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو ،ځکه په یوه میاشت کې څلور ځله ولاړ،هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې څنګه مخکې خوبه میاشت،څلو ښت شپو کې یو ځل راتلې اوس څنګه هره اوونۍ راروان یې؟

ده به ورته وویل چې دلته په جلال ابادکې چې زموږ ددفترڅانګه ده،دلته یې دځینو کارونولپاره مرکزي دفتر را استوي،په دې خاطر چې دی ورته تر نوروډېر اعتمادي شخص دی.

کورنۍ به يې هم باور وکړ.

ددوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتيدو وروسته يې دننګرهار لاره ونيوله،څوځايه لاره هم بنده شوه،دشپې يوولس بجې کورته ورسېد،ټول ويده وو،ده هم څوک خبر نکړل،له خپل کشر ورور،ساحل سره په حجره کې ويده شو.

ساحل ورباندې پوی نه شو،سهار چې ويښ شو ګوري ترڅنګ يې بل څوک هم پروت دی خوکمپله کې يې ځان تاو کړی وو پته يې نه لګېده چې څوک دی،له ځانسره يې وويل چې کېدای شي کوم دتره ځوی يې وي.

اکرام چې دشپې مزل ډېر ستړی کړی وو دسهار لمونځ هم ترې قضاشو،اوه بجې وې چې راويښ شو،ساحل مطالعه کوله،چې ده ورباندې اواز وکړ هلکه ساحله ! ستړی مشې.

ـ وی ! ! لالا داخوته يې کنه راغی ستړي مشي يې ورسره وکړه.

کله راغلی يې؟

ـ دشپې ناوخته وه.

ـ زه خوبه دې را ويښ کړی وم کنه.

ـ هسې مې ولې له خوبه وېستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوې ستړې به وې.

ـ ښه کور کې خلک خبر دي چې ته راغلی يې؟

ـ نه هېڅوک هم ندي خبر.

ـ ښه ځه چې ځو چای به هم تيار وي.

دواړه وروڼه کورته روان شول، انګړته چې ننوتل، ماشومانو چې اکرام له ساحل سره وليد نو چيغې يې کړې هلیـ ګل لالا راغی.

ټولو يې مخې ته رامنډې کړې، راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو، له ونې هم ټيټکی و بل داچې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطي ميده ميده خبرې يې کولې، داکرام په لمنې پورې ونښت.

ـ کاکا ماته چيشی؟

(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)

کرام جيب ته لاس کړ لس افغانیـ يې ورکړې.

ـ هه داواخله تاته مې ډېر شيان راوړي دي خولاندې مې د ابراهيم په دکان کې ايښي، ورشه پيسې ورکړه او شيان به درکړي.

کوچنی خوشحاله دخپلې مور په لور روان شو.

اکرام دمور کوټې ته ننوت له ټولو سره يې روغبړ وکړ، دمور لاسونه يې ښکل کړل، هغې ورته وويل ځويه څنګه په دومره سهار وختي کې راوسېدې خيريت خودی؟

هو مورجانې ! خيريت دی،اوس نه بلکې دشپې راغلی يم خوداچې ناوخته وه،تاسومې په عذاب نکړئ،ډوډۍ مې هم په لاره کې خوړلې وه،نومې دابهتره وګڼله چې اوس وګورو.

ټول کېنا ستل چای تيار و ،په شريکه يې وڅښه.

اکرام خپلې خورڅانګې ته وويل که زما جامې وي او اوتو ورباندې وګرځوې نو ښه به وي په ښار کې يوڅه کار لرم دا جامې مې خېرنې شوې دي،هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.

څانګې ورنه پوښتنه وکړه لالا ،په موټرسايکل ځې؟

هو !

هغې ورته په موټرسايکل هم ټوټه ووهله.

يوولس بجې له کوره ووت.

ټولوته يې وويل دبيالیدوپه هيله.

اکرام چې له کوره ووت ،مور يې لورګانوته وويل:

ـ نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده،خدای مکړه کوم مشکل خوبه ورته نه وي پيښ شوی،دسرخير دې يې وي.

يوخومې سل ځله ورته ويلي چې په دغه ميراثي موټرسايکل مه ګرځه،زما نه خوښېږي،داډېر بدمرغه شی ده،له ډېرو ځوانانويې

ځوانۍ وخوړې، دهیڅ الحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولګېده بیا حتمي مرګ ژوبله رامنځته کوي.

لورګانو یې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي،خدای مې دې لالا پلو وي،مورې دعاورته وکړئ،چې پخیر بېرته راشي کورته.

ځانګې وویل نن ماته هم ښه نه ښکارېده، د جامو ورکولو په وخت کې ماهم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا !خفه غوندې راته ښکارې، خوهغه وویل چې،هېڅ خبره هم نشته،تاته همداسې ښکارم.

کله چې زه له خونې دباندې راووتم ،چا ورته نګ وواهه دهغه نفر خبرې خومې نه اورېدلې،مګر لالامې ورته وویل : ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي،زه کور کې یم،اوس درځم.

دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لاړ پرېوته،لورګانو ژر درمل راوړل ور یې کړل ،اوبه یې پرې وپاشلې،په لږ وخت کې بېرته کېناسته.

اوس هم ډېره ناقراره وه،زړه یې نه صبرېده،لورګانو ته یې وویل:

تاسو مبایل راوړئ چې زه ورته زنګ ووهم.

ځانګې موبایل ورکړ،شمېره یې ډایل کړه،خوداځواب یې دترلاسه کړ:

ـ کومه شمېره چې تاسو غواړئ ورسره اړیکه ونیسي، مصروفه ده.

بیا یې زنګ ورووا هه، خو دا ځل یې زنګ تېرولو سره waiting call ولیکل، اکرام چې ولیدل دکورشمېره ده ځواب یې ورکړ.

ـ بلې !

ـ ځویه ورسېدې پخیر؟

ـ سلام مورجانې ته یې؟هو ورسېدم.

ـ ای ځویه !ته خوبه ښه یې کنه، ماته نن بل ډول په نظر راغلې؟

داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و ،راډک شو، ستونی یې بند شو، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه، چې زړه دې سپک شي، خو ددې لپاره چې مور به یې له ډېرتشویش څخه مړه شي، په دې خاطر چې اکرام ډېر ورته ګران وو.

دخپلې ژړا دورکولو لپاره یې په تېزه وټوخل، او غولونکې خندا یې وکړه.

نه نه مورجانې هېڅ خبره هم نشته، روغ رمټ یم، ته هېڅ فکر مه کوه، کارونه مې خلاصوم، او ډېرژر درځم پخیر، دعاراته کوه مورې !

مور یې وویل تل دې دخدای پاک نظر درباندې وي، دهغه (ج) درحمت سیور دې په سر اوسه.

مننه مورجانې مينه درسره لرم،دخدای پامان.

اکرام چې تر دې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو ،موټرسايکل يې ورته وسپاره،ورته يې وويل چې زه ښار پورې ځم، او بېرته راځم،دخالد دوکان له ښاره يوځه وتی و ، هغه ورته وويل غرمه ده ډوډۍ وخوره بيا ولاړ شه.

خو اکرام نن يوائې د زينت ليدوته ډېر وږی اوتږی وو ، نو يې ورته وويل:

مننه دادې درباندې قرض وي اوس موړ يم، همداسې روان شو ، په يوه سټرينګي ريشکاکې کېناست، ولاړ ښارته اوله ښاره دزينت دوی دکلي په لور.

لومړی ځل وو چې دهغوی کورته ډېر نږدې ورته.

داهرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پيداشي، څوک به يې ووينې، اويابه وشرمېږي.

کله چې کلي ته ورسېد زينت ته يې زنګ وواهه ،هغه چې داکرام دفون په تمه وه،له اوکې سره يې وويل:

-چېرې يې ګرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.

- زه را ورسېدم،سيده ولاړ دزينت دوی باغ ته ،قسمت ورسره ياري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و ،څارويوته يې ګيا

اچوله،اکرام هغه ولید خودباغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت،باغ دکور له طرفه هم دروازه لرله،چې د ترکارۍ او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.

زینت ددې په خاطر چې څوک ورباندې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي ،خپل کوچنی وراره یې ،له ځانسره له لاسه راونیوه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.

داکرام چې ورته فکر شو ،بې فکره یې پر طرف ور روان شو، خو زینت ورته دحوصلې کولو اشاره وکړه.

په داسې حال کې یې دسترې مشي په نیت زینت ته لاس وراوږد کړ چې له سترګو یې یو مخ اوښکې بهېدې.

هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه ،راځه چې هغې طرف ته ولاړ شو، هلته دګلانو لوړ،لوړبوټي دي ونې هم ګڼې دي نو څوک به مو نه ویني.

همداسې یې وکړل.

ګلانوته ورسېدل دواړه یوبل ته مخامخ کېناستل ،درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.

اکرام خپلې ګوتې د زینت په ګوتو کې ورکړې.

ښه ګرانې ښې ډېرې خبرې راته وکړه،نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې څو ورځې وروسته یې راته وکړې.

زینت ورته وویل:

نه !نن یوائې درته ګورم او خبرې نشم کولای،خدای خبر بیابه دې وګورم اوکنه.

هسې هم مرم پاتې کېږم نه.

هیله کوم زینت ! داسې مه وایه.

ای ساده ګۍ !په مینه کې چې دردونه،غمونه،بېلتون،ژړاګانې او اوښکې تویول نه وي نوبیا خو خوند نه کوي،هغه چامینه کړه اوهغه به لاڅنګه مینه وي چې داشیان پکې نه وي.

زینت په وچو اوپټریو نیولیو شونډو په غلي اواز ورته وویل:

- هو ګرانه ته ښه وایې خو له دومره غمونو ګاللو اوزغملو وروسته خوبیا وصل په منځ کې وي کنه !؟

ته ماته ویلي شې چې زما اوستادمینې دې پیوند ته کوم نوم ورکړو ،دې ته څه ډول مینه وایې؟

دوی په خپلو خبرو ګرم وو له زینت نه یې ورارة هېرشوی وو ،څو شیبې یې ددې ترخنګ لوبې وکړې، داپه خپله مینه مسته او مصروفه شوه کوچنې ماشوم یې نور له سترګو اوفکر څخه پناه شو.

هلک په کوچنیو پښو کورته تللی و ، دوه بجې وې چې زینت اکرام ته وویل:

ښه ګرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وګورم، او هېڅ مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چا سره خبرې وکړم.

غواړم ګونګه شم.

نو ګرانه هسې نه څوک رابانده پوی شي، مړه به مې کړي، دخپل ځان غم نه راځي.

تابه هم راته مړ کړي.

اکرام چې دزینت له خولې داخبره په ژړغوني اواز واورېده چې: تابه هم راته مړ کړي، ټوله دنیا ورته ړنده په نظر ورغله، له زینت نه یې لاسونه چاپېر کړل، په زړه پورې یې دومره کلکه ونیوله، چې هغې ورته ویل ډېر زور مه راکوه.

دزینت په اوږه یې مخ ولګوو، یودبل دزړنو دربایې ښه په اسانه اورېده.

دوه درې دقیقې یې همداسې سره نیولي وو، چې زینت هڅه وکړه، ځان ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زینت ورته کتل، اوویې ویل:

-ګرانه! یواځې له تا سره مینه لرم.

-زه هم یواځې تا سره مینه لرم، ته مې اوله او اخره مینه یې زینت!

زينت يې لا پوره پرې اينبې نه وه چې له څوپرلپسې فيرونو سره دواړه هماغه شان نښتي دځمکې غېږې ته دګلانو په فرش ور پرېوتل، زينت پر ګلانو او اکرام د زينت پر سينه نسکور شو .

دزينت مشر ورور شکېب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو په وينو يې دباغ ګلونه خړوب کړل.

د لیکوال چاپ ته چمتو اثار

✶ خبرې مرغلرې (مرکې)

✶ د ادب پنډه غالی (ادبي ټوټې او لیکنې)

د خپرونو لړ: ۱۰۶

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com